

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

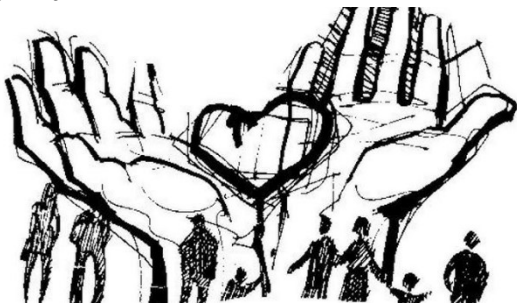

Číslo 2/2026

Únor 2026

Septuagesima

Bratři: Nevíte, že při běhu na závodišti sice všichni závodníci běží, ale cenu že získá jenom jeden? Běžte tak, abyste jí dosáhli! Kdo se však chce zúčastnit nějakého závodu, zachovává ve všem zdrženlivost. Oni to dělají, aby získali věnec pomíjející, ale my věnec nepomíjející! Já tedy také běžím o závod, ale ne jen tak bez cíle, i já zápasím pěští, ale ne tak jako bych jen bil do vzduchu. Držím však svoje tělo v tuhé kázni a podrobuji si ho, aby se snad nestalo, že bych kázal druhým, a sám byl přitom zavržen. (1 Kor 9,24-27, z listu na neděli Septuagesima).

Septuagesima je starobylé období trvající dva a půl týdne před začátkem postní doby. Septuagesima, která se slaví třetí neděli před první nedělí postní, je jak názvem této třetí neděle před začátkem postní doby, tak i samotným obdobím, které trvá od tohoto dne až do Popeleční středy. Období Septuagesima zahrnuje neděle Septuagesima, Sexagesima a Quinquagesima. Čtvrtý koncil v Orleansu v roce 541 n. l. dokumentuje existenci tohoto období.

Tento čas, neformálně nazývaný „předpostí“, je obdobím, kdy se máme zaměřit na potřebu Spasitele. Je to čas na přípravu postního modlitebního plánu, abychom mohli určit, které další pobožnosti a mše budeme v postním období navštěvovat. Je to čas, kdy si začínáme odvykávat jídlu, abychom mohli snáze dodržovat přísný půst během postního období.

Období pokání před postní dobou v liturgii Církve

Počínaje prvními nešporami Septuagesimy, které se modlí v sobotu večer před nedělí Septuagesimy, se přestává říkat aleluja, dokud neohlásíme vzkříšení našeho Pána. Neexistuje žádná výjimka. Při prvních nešporách neděle Septuagesima se k závěrečnému verši *Benedicamus Domino* a jeho odpovědi *Deo gratias* přidávají dvě aleluja, stejně jako během velikonoční oktávy. Počínaje kompletářem se slovo Aleluja již neříká až do velikonoční vigilie a oznámení Pánova vzkříšení. V důsledku toho mnoho klášterů a některé farnosti zavedly zvyk fyzicky pohřbít prapor se slovem aleluja a vykopat jej až o Velikonocích. Některá místa také přijala poměrně propracované obřady rozloučení s aleluja. Otec Scott Haynes z arcidiecéze Chicaga píše o tomto zvyku:

Papež Alexandr II. nařídil, aby bylo ukončení aleluja slavnostně označeno v předvečer neděle Septuagesima (tj. tři neděle před Popeleční středou) při zpěvu bohoslužby vložním aleluja do posvátného textu. Tento zvyk také inspiroval vytvoření nových hymnů zpívaných při nešporách na počest aleluja... Toto pohřbení aleluja bylo přezdíváno „depozitum“ (tj. „uložení“). Je zajímavé, že náhrobky na katolických hřbitovech měly tradičně nápis *Depositus*, nebo jednoduše „D“, aby označovaly pohřeb křesťana. Když tento termín označuje pohřeb aleluja nebo věrných zesnulých, je křesťanská víra ve vzkříšení jasná. Když pohřbíváme ty, kteří byli „označeni znamením víry“ (římský kánon), a vstupujeme do postního období, nezmlkne kvůli zoufalství nebo trvalé ztrátě. Děláme to spíše s důvěrou, že to, co bylo uloženo do země – naši mrtví, naše Aleluja – znovu vzkřísí.

S počátkem Septuagesimy dochází v liturgii Církve k dalším znatelným změnám. Od Septuagesima neděle až do Zeleného čtvrtka se nosí fialová roucha, s výjimkou svátků. Stejně jako během adventu a postní doby se v neděli již neříká *Gloria* a *Te Deum*. Čtení při matutinu v prvním týdnu Septuagesima jsou první kapitoly Genesis, které vyprávějí o stvoření světa, Adamovi a Evě, pádu člověka a následném vyhnání z rajské zahrady a příběhu Kaina a Ábela. V následujících týdnech před a během postní doby pokračují čtení o Noemovi, Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi a Mojžíšovi. Evangelium pro neděli Septuagesima je podobenství o dělnících na vinici (Matouš 20,1-16).

O souvislosti tohoto starobylého období s postním obdobím Gueranger poznal:

Období, do kterého nyní vstupujeme, vyjadřuje několik hlubokých tajemství. Tato tajemství však nepatří pouze k třem týdnům, které připravují na postní období: pokračují po celou dobu, která nás odděluje od velkého svátku Velikonoc.

Půst před postním obdobím

Septuagesima je také vhodným obdobím, kdy můžeme začít připravovat své tělo na nadcházející postní dobu tím, že do svého denního režimu zařadíme určité půsty. Na některých místech se dodržoval zvyk postního půstu z oddanosti, v očekávání a přípravě na velký postní půst, jak zmiňuje otec Weiser ve své knize *Handbook of Christian Feasts and Customs* (Příručka křesťanských svátků a zvyků):

Tento přípravný čas před postní dobou v Latinské Církvi byl navržen podle zvyku Byzantské Církve, která začínala svůj velký půst dříve, protože jejich „čtyřicet dní“ nezahrnovalo soboty. Svátý Maximum (465 n. l.), biskup Turína, zmínil tento zvyk v jednom ze svých kázání. Řekl, že je zbožným zvykem dodržovat půst z oddanosti (nikoli z povinnosti) před začátkem postní doby.

Měli bychom si zvláště připomenout význam dodržování určité pokory i v dnech před postní dobou. Za tímto účelem má *Sensus Fidelium* 13minutové video o významu pokory v Septuagesimě, nad kterým by stálo za to se zamyslet.

Koblihy, palačinky a karneval na Masopustní úterý

Pro ty, kteří se chystají dodržovat pravý postní půst (tj. půst po všech čtyřicet všedních dnů postní doby a zdržení se veškerého masa a živočišných produktů po všech čtyřicet dní postní doby a po všechny neděle), představuje Masopustní úterý poslední den veselí. Bohužel se tento den stal pro mnoho lidí, kteří během postní doby téměř vůbec nepostí, příležitostí k hýřivým oslavám. Z tohoto důvodu můžeme sice oslavit Masopustní úterý požitkem z jídla – včetně polských koblih, které se v tento den tradičně jedí –, ale měli bychom dbát na to, aby se naše veselí nikdy nezměnilo v obžerství. Některé kultury – například anglická – převzaly zvyk jíst na Masopustní úterý palačinky, díky čemuž si tento den vysloužil přezdívku „Palačinkové úterý“.

Tento zvyk, podobně jako ten polský, se dodržoval, protože po staletí bylo po celou dobu půstu zakázáno konzumovat jakékoli mléčné výrobky (tj. živočišné vedlejší produkty, jako je sýr, máslo, mléko nebo vejce). Měli bychom zvážít, zda letos při postním půstu nezavést podobný zvyk.

Zvyk slavit karneval vycházel z blížícího se půstu. Slovo „karneval“ pochází z latinských slov „carnis“ (znamenající maso) a „vale“ (latinské slovo pro rozloučení). Karneval se tak stal posledním rozloučením s masem, protože maso nebylo během půstu vůbec povoleno až do liberalizačních změn papeže Benedikta XIV. v roce 1741. Půst byl po staletí vždy obdobím úplné zdrženlivosti.

Název „Masopustní úterý“ také vyjadřuje starodávný zvyk věřících chodit ke zpovědi den před Popeleční středou. Elfric z Eynshamu ve svém díle „Ecclesiastical Institutes“ z roku 1000 n. l. uvádí: „V týdnu bezprostředně před půstem se každý musí jít vyzpovídat ke svému zpovědníkovi a vyznat své skutky, a zpovědník mu udělí rozhřešení, aby podle jeho skutků mohl rozhodnout, co má udělat [jako pokání].“ Otec Weiser podobně poznamenává: „V rámci přípravy na půst chodili věřící ve středověku ke zpovědi v úterý před Popeleční středou. Z tohoto zvyku se tento den stal známým jako „Shrove Tuesday“ (den, kdy jsou lidé zbaveni hříchů).“

(Přesněji řečeno, v samotném Polsku jedli katolíci „pączki“ [koblihy] na Masopustní čtvrtek, nikoli na Masopustní úterý (kdy tradičně jedli sledě). Dodnes je to v celém Polsku všeobecný zvyk, i když většina lidí o tomto předpostním období nemá ponětí. Důvodem bylo, že od Quinquagesima neděle nesměli Poláci jíst lacticina (např. mléčné výrobky) a v pátek a sobotu se postili. Čtvrtek mezi Sexagesimou a Quinquagesimou byl tedy v Polsku posledním dnem, kdy se jedly „pączki“). Předsevzetím si dejte, že půjdete ke zpovědi na Masopustní úterý nebo o víkendu před ním. Jelikož žádné naše pokání vykonané ve stavu smrtelného hříchu nám nepřináší zásluhy, je nanejvýš důležité zahájit naše postní pokání ve stavu posvěcující milosti.

40 hodinová pobožnost a odčinění Svaté Tváři

Bohužel se karnevalová sezóna postupem času stala obdobím excesů. Dom Gueranger psal o excesech a hříšnosti na Masopustní úterý ve své době. A o tom, o kolik je to horší v naší době než v jeho, který žil v letech 1805 až 1875:

Jak daleko od pravých dětí Abrahama jsou ti takzvaní křesťané, kteří tráví Quinquagesimu a dva následující dny v nestřídmosti a rozptýlení, protože se blíží půst! Můžeme snadno pochopit, jak prosté mravy našich katolických předků mohly zachovat rozloučení s běžným způsobem života, který měl půst přerušit, a smířit jejich nevinný karneval s křesťanskou vážností; stejně jako můžeme pochopit, jak jejich přísné dodržování církevních zákonů pro půst inspirovalo určité slavnostní zvyky o Velikonocích.

I v naší době nelze radostný karneval zcela zavrhnout, pokud je křesťanský pocit blížícího se svatého období půstu dostatečně silný, aby potlačil zlou tendenci zkažené přirozenosti; jinak by byl původní záměr nevinného zvyku zvrácen a předvídanost pokání by v žádném případě nemohla být považována za podněcovatele našeho radostného rozloučení s pohodlím a komfortem. I když to vše připouštíme, ptáme se, jaké právo nebo nárok mají na účast na těchto karnevalových radovánkách ti, jejichž půst uplyne a oni se ocitnou mimo Církev? A také ti, kteří žádají o dispens od půstu během postní doby a z toho či onoho důvodu se vyhýbají každému pokání během slavnostních čtyřiceti dnů pokání a o Velikonocích se ocitnou stejně zatíženi vinou a dluhem svých hříchů jako v Popeleční středu – jaký smysl, ptáme se, může mít jejich hodování o „Masopustu“.

V důsledku excesů Masopustu a karnevalové sezóny zavedla Církev praxi dodržování 40hodinové pobožnosti. Otec Weiser poznamenává:

Aby povzbudil věřící k pokání v modlitbě a pokání za mnoho excesů a skandálů spáchaných v karnevalovém období, zavedl papež Benedikt XIV. v roce 1748 zvláštní pobožnost pro tři dny před půstem, nazvanou „Čtyřicet hodin karnevalu“, která se koná v mnoha kostelech v Evropě a Americe, v místech, kde jsou karnevalové radovánky všeobecnou a dlouholetou tradicí. Nejsvětější svátost je vystavena po celé pondělí a úterý a večer se konají pobožnosti, po nichž následuje eucharistické požehnání.

Církev také zavedla votivní svátek Svaté tváře našeho Pána Ježíše Krista znetvořeně při umučení na úterý po Quinquagesima (tj. Masopustní úterý) jako

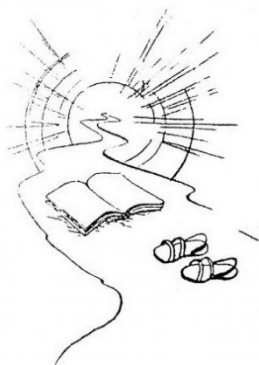
prostředek k odčinění hříchů Masopustu. Ve skutečnosti sám náš Pán požádal o takové odčinění své Svaté tváře při zjevení matce Pierině v roce 1938:

Podívejte se, jak trpím. Přesto mě chápe tak málo lidí. Jaká vděčnost ze strany těch, kteří říkají, že mě milují. Dal jsem své Srdce jako hmatatelný předmět své velké lásky k člověku a dávám svou Tvář jako hmatatelný předmět svého smutku nad hříchy člověka. Přeji si, aby byla uctívána zvláštním svátkem v úterý v Quinquagesima (Masopustní úterý – úterý před Popeleční středou). Svátku bude předcházet nověna, během níž věřící spolu se mnou činí odčinění a sjednocují se s mým smutkem.

Za tímto účelem se modlitba Zlatého šípů během Septuagesimy stala pro některé rodiny každoročním zvykem.

Připravte si plán postního předsevzetí během Septuagesimy

Půst, se svými třemi pilíři – modlitbou, půstem a almužnou – poskytuje katolíkům milostivou příležitost k odpykání hříchů. Z tohoto důvodu je půst nazýván „desátkem roku“. Příprava na půst vyžaduje plán postního pokání zahrnující všechny tři pilíře. Chcete-li začít s přípravou, podívejte se na seznam 20 zbožných praktik pro půst a zvažte, zda některé z nich nepřijmete. Zavázat se k předsevzetím můžete tak, že je zapíšete do průvodce přípravou na půst a zajistíte, aby zahrnovala modlitbu, půst a almužnu ve větší míře, než vyžaduje církevní právo.

(podle M. Plese)

Vždy miluj a odpouštěj

Pokud chceme, aby nám Bůh ve svém nekonečném milosrdenství odpustil naše hříchy, musíme mu to umožnit tím, že také my odpustíme všem, kdo nám ublížili, a nebudeme ve svém srdci uchovávat neodpuštění.

Jacek Schwarc měl během svého pobytu v hitlerovském koncentračním táboře konflikt s jedním velitelem, který ho za trest začal zuřivě kopat a bít bičíkem. Jacek se během tohoto sadistického týrání v duchu modlil za svého trýznitele. V jisté chvíli měl vidění Kristova bičování. Toto vidění naplnilo Jackovo srdce nesmírně velkou láskou a soucitem k jeho pronásledovateli, takže mu řekl: „Ich liebe dich (miluji tě).“ Tato slova velitele tábora natolik překvapila, že přestal vězně bít a začal se na něj pozorně dívat. To, co spatřil, ho šokovalo. Před jeho očima se začaly zacelovat a hojit krvácející rány, které vězni před chvílí způsobil. Pohled na tento jev s ním hluboce otřásl. Tento sadistický, krutý velitel pochopil, jakou obrovskou duchovní sílu má člověk, který miluje a odpouští.

Psychiatr George Ritchie, autor knihy *Return from Tomorrow*, popsal příběh „divokého Billa“ – vězně z koncentračního tábora, který se ke všem choval nesmírně laskavě a své spoluvězně přesvědčoval, aby všem odpustili. Billa charakterizovala neobyčejná životní energie a radost. Nezištně pomáhal druhým, především jako tlumočník, protože kromě plynulé polštiny ovládal také angličtinu, francouzštinu, němčinu a ruštinu. „Není lehké odpustit,“ řekl mu jednou George. „Tolika z nás zabili všechny blízké, celou rodinu.“ Tehdy mu Bill vyprávěl svůj životní příběh:

„Spolu s manželkou, dvěma dcerami a třemi malými syny jsme žili v židovské části Varšavy. Když Němci přišli do naší ulice, postavili nás všechny ke zdi a začali střílet samopaly. Úpěnlivě jsem je prosil, aby mi dovolili zemřít spolu s rodinou, ale protože jsem uměl německy, vzali mě do pracovní skupiny. V tu chvíli jsem se musel rozhodnout, zda se nechám ovládnout nenávistí k vojákům, kteří stříleli. Bylo by to nejjednodušší rozhodnutí, ale protože jsem byl právník, věděl jsem z praxe, jaké duchovní a fyzické škody způsobuje lidem nenávist. Vždyť to právě nenávist zabila šest lidí, kteří pro mě znamenali všechno. Rozhodl jsem se, že po zbytek svého života — ať už to bude pár dnů nebo mnoho let — budu milovat každého, koho potkám...“

Je třeba zdůraznit, že Bill bojoval proti zlu silou lásky jen proto, že uvěřil slovům modlitby Otčenáš:

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme svým viníkům.“

Schopnost odpouštět a milovat všechny lidi — včetně svých pronásledovatelů a nepřátel — čerpal Bill ze své živé víry v Boha. Díky každodenní modlitbě a sjednocení s Bohem dokázal odpouštět a milovat bližní láskou, jakou Bůh miloval jeho. Žil podle nového přikázání, které nám dal Ježíš:

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali. Jako jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem“ (Jan 13,34).

V době svého umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíš silou lásky a odpuštění zvítězil nad největší nenávisť a nad hříchy všech lidí. Tím nám ukazuje, že jedinou zbraní v boji proti zlu je odpouštějící láska.

Ježíš je v otázce odpuštění nekompromisní a nepřipouští výjimky, které by nás omlouvaly a dovoľovaly nám neodpustit. Odpustit ze srdce každému, neuchovat ve svém srdci výčitky a hněv vůči nikomu znamená neztotožňovat spáchané zlo s člověkem, který je páchá. Zlo, hřích a nenávisť je třeba radikálně odmítnout, ale viníkovi je vždy třeba odpustit, přijmout ho a milovat. Milovat hříšníka, viníka, člověka, který mi velmi ublížil, znamená odpustit mu srdcem na základě rozhodnutí vůle, i když se ve mně při pohledu na něj spontánně rodí negativní pocity. Znamená to modlit se za něj a vyprošovat mu největší dobro — smíření s Bohem.

To je první etapa odpuštění. Druhá spočívá v tom, že při modlitbě upřímně prosíme Pána, aby nás osvobodil od pocitů antipatie, hněvu, nenávisť a výčitek a aby uzdravil naše duchovní rány a zranění. Nesmíme zapomínat, že „antipatie, hněv a pocit křivdy nám zavírají dveře před Spasitelem“ (Edith Steinová). Ten, kdo nechce odpustit, žije ve tmě — dobrovolně se vydává pod vládu temných a zlých sil:

„Kdo říká, že je ve světle, a nenávidí svého bratra [tedy v sobě chová pocity křivdy a antipatie vůči bližnímu], je dosud ve tmě. Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a není pro něj pohoršením. Ale kdo nenávidí svého bratra, je ve tmě a chodí ve tmě a neví, kam jde, protože tma zaslepila jeho oči.“ (1 Jan 2,9–11)

Rozhodnutí milovat člověka, který mi ublížil a je mým nepřitelem, se neodehrává na úrovni pocitů a emocí, ale ve vůli. Milovat znamená odmítnout zlo, ale přesto přijmout člověka, odpustit mu, přát mu dobro a dělat to, co je pro něj nejlepší, aniž bychom se příliš soustředili na své pocity.

Křesťan je povolán milovat a odpouštět tak, jak to činil Ježíš Kristus. To znamená odpustit vždy a každému — jednotlivcům i institucím, které mu nějak

ublížily. Stejně tak má odpustit i sám sobě, tak jako mu odpustil Kristus. V tomto směru jsou Ježíšova slova jednoznačná:

„Tedy k němu přistoupil Petr a řekl: ‚Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad sedmkrát?‘ Ježíš mu odpověděl: ‚Říkám ti: ne sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát‘“ (Mt 18,21–22).

Tedy vždy.

V podobenství o nemilosrdném dlužníkovi (Mt 18,21–35) nám Ježíš ukazuje, proč máme odpustit těm, kdo se proti nám provinili. Jeden pán se slitoval a odpustil svému správci dluh 10 000 talentů (asi 342 720 kg zlata). Krátce nato tento správce potkal svého kolegu, který mu dlužil jen 100 denárů (mzdu za sto pracovních dní). Nejenže se nad ním neslitoval, ale začal ho i hrubě škrtnit a říkal: „Vrat', co mi dlužíš!“

Modlitba za schopnost odpustit

„Pane Ježíši, prosím tě, dej mi milost odpustit všem, kteří mi ublížili a způsobili mi utrpení (vyslov jména těchto lidí).

Prosím tě, dej mi milost bezpodmínečně odpustit (jméno), kterému/které je pro mě nejtěžší odpustit.

Pane Ježíši, silou odpouštějící lásky, kterou nás objímáš ze svého kříže, a rozhodnutím své vůle z hloubi srdce odpouštím (jméno člověka) všechno, čím mi ublížil(a). Požehnej mu (jí) a uveď ho (ji) do nebe.

Pane Ježíši, také já prosím o odpuštění všech těch, kterým jsem jakýmkoli způsobem ublížil(a).

Pane, děkuji ti, že mě nyní osvobozuješ od velkého zla, jakým je neodpuštění. Ať mě tvůj Duch Svatý naplní světlem lásky a pokoje a ať uzdraví mé city a všechna zranění mého srdce. Amen.“

Ježíš zakončuje podobenství slovy, že stejně učiní i nebeský Otec každému, kdo neodpustí ze srdce svému bratru (Mt 18,28–35).

Neodpuštění uzavírá lidské srdce před Božím milosrdenstvím a způsobuje, že se člověk dobrovolně vydává pod vládu zlých sil,

keré ho krutě trýzní prostřednictvím hněvu, touhy po pomstě, seabemrskání, pocitu křivdy a smutku. Takový postoj ho postupně dovede k tomu, že se zcela uzavře před Boží láskou a začne trpět různými tělesnými, nervovými i psychickými chorobami. Z tohoto strašného otroctví se člověk uzdraví a osvobodí teprve tehdy, když ze srdce odpustí svým viníkům a s důvěrou se odevzdá Božímu milosrdenství.

(podle Milujte sa)

Duchovní sebevražda

Od chvíle, kdy jsem to udělala, cosi ve mně zemřelo. Nechápala jsem tento stav. Až kněz mi vysvětlil, že takhle jsem spáchala duchovní sebevraždu.

Mám 24 let, téměř čtyři roky jsem vdaná a mám dva úžasné synky. Do 20. března letošního roku neměl Bůh v mém životě místo. Samozřejmě, byla jsem

křesťanka, ale taková, která chodila do kostela jen kvůli tomu, aby to „měla z krku“. Mše svatá byla pro mě jako filmové představení v kině: přišla jsem, vyslechla jsem si knězova slova a to bylo všechno. Vždy po svaté zpovědi jsem svatokrádežně přijímala Eucharistii. Během svátosti smíření jsem říkala Bohu pohádky. Říkala jsem to, co se mi hodilo, vždyť jak jsem mohla před knězem – cizím člověkem – vyznat své skutečné hříchy? Když jsem odcházela z kostela, těšila jsem se, že už je po tom.

20. března tohoto roku jsem díky Boží milosti skutečně prožila duchovní cvičení. Šla jsem ke svaté zpovědi a poprvé jsem upřímně vyznala svůj jediný a tehdy tak velmi bolestný hřích – že jsem podvedla svého manžela.

Na začátku se nám zdálo, že všechno je v pořádku. Rozuměli jsme si beze slov. Potom dítě a samozřejmě urychlený sňatek. O tři roky později další dar mateřství. Pracovali jsme, vychovávali jsme děti, milovali jsme se ničím nenarušenou manželskou láskou.

Poslední Vánoce byly přelomové. Manžel se přestal se mnou mluvit, choval se ke mně jako ke vzduchu. Nechápala jsem proč. Vůbec jsme se nepohádali, neměl k tomu žádné důvody. A tehdy jsem se dozvěděla, že v jeho životě je jiná žena. Vkradla se jako zloděj, vzala nám naše štěstí a vzájemnou důvěru. Nesmírně to bolelo, dlouho jsem plakala, stala jsem se lidskou troskou. Tehdy jsem se ještě neobrátila k Bohu, nezvedla jsem svůj zrak k němu, nevolala jsem: „Bože, zachraň naši lásku!“ A tehdy jsem se seznámila s kýmsi přes internet: byl to vtipný, chytrý a chápající muž. Po třech týdnech setkávání se ve virtuálním světě jsme se dohodli, že se setkáme. A stalo se: podvedla jsem muže, se kterým mě Bůh spojil manželským poutem... Naivně jsem věřila, že když to udělám, budu se cítit lépe, jako by se zadostiučiněním. Ale vůbec tomu tak nebylo – bylo to ještě horší než dříve.

Od chvíle, kdy jsem to udělala, cosi ve mně zemřelo. Nechápala jsem tento stav. Až kněz mi vysvětlil, že takhle jsem spáchala duchovní sebevraždu.

Během zpovědi jsem skutečně poprvé v životě upřímně litovala hříchu. Byla to uzdravující zpověď. Kněz mě klidně vyslechl a pak řekl: „Nepotřebuješ muže — ty potřebuješ Boha, který tě může vždy obejmout, utřít ti slzy, pokud mu to dovolíš.“ Cizoložství je velký hřích. Je jako bahno, ze kterého se dá vlastními silami jen těžko dostat ven. Vím však, že pokud dovolím Bohu, on mě chytí za ruku a vytáhne mě.

„Nepotřebuješ muže, ty potřebuješ Boha...“ – několik jednoduchých slov a v mém srdci se pod jejich vlivem rozlila Boží láska... Ode dne této zpovědi se modlím za kněze, u kterého jsem se vyzpovídala, aby mu Bůh udělil svou milost. Aby mohl pomáhat jiným lidem stejně, jak pomohl mně. Na tomto místě také velmi děkuji Bohu za to, že mi dal potkat zmíněného kněze. Prostřednictvím něho mi Bůh otevřel oči. Dnes vím, že jsem pro Ježíše jedinečná, důležitá a vzácná. On mě nikdy neodvrhne. Nechci znovu upadnout do hříchu, ale vím, že pokud bych přece znovu sešla z Pánovy cesty, on na mě bude stále čekat.

Ďábel má velkou moc. Podívejte – svým egoistickým hříchem jsem zranila nejen svou rodinu, ale i blízké muže, se kterým jsem měla poměr. Také oni trpí kvůli mně. Jeden hřích zranil a zklamal důvěru tolika lidí.

Teď jsem na cestě obrácení, cítím Boží moc a lásku. Je přede mnou ještě jeden velký a náročný krok. Musím vyznat tuto ohavnou zradu svému manželovi. Vím, že to bude velmi těžké, ale důvěřuji Božimu milosrdenství a věřím, že s Boží pomocí to dokážu.

Nechci soudit a odsuzovat svého manžela. Bůh mi daroval velkou milost – odpustila jsem. Ano, můj manžel mě podvedl první, ale chápu i svou vinu: že jsem se ani nepokusila udělat něco, co by zachránilo naši lásku. Zvolila jsem si nejsnazší cestu – vrátila jsem to, co jsem dostala...

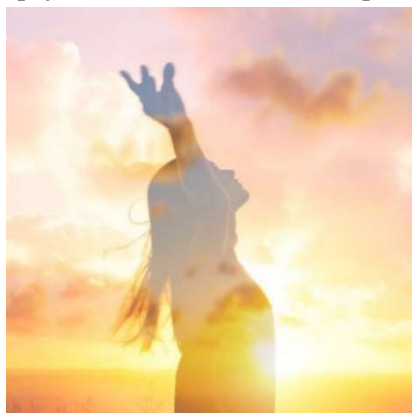
Nyní vidím, jak velký je můj hřích. Pomalu se vracím ke svému Mistrovi. Ano, chci, aby Kristus byl mým osobním Mistrem a vedl mě po cestě života. Vím, že je to dlouhá cesta, plná d'ábelských pastí, ale zároveň věřím, že s Boží pomocí se mi to povede. Chci, aby Ježíš byl stále se mnou, aby mě chránil před dalším pádem. Dnes mohu s klidným svědomím říct, že miluji Ježíše, že toužím po jeho blízkosti a stále znovu ho znovu hledám. Konečně jsem otevřela Bohu dveře svého života a nechci, aby byl jen hostem. Žiji už 24 let a až 21. března letošního roku jsem poprvé prožila mši svatou celou svou bytostí. Je to úžasný stav být tak blízko Boha.

Milá redakce, vroucně prosím o zveřejnění mého dopisu. Ať je výstrahou pro všechny manželské páry, jak snadno se dá padnout do osidel zla. Jak snadno posuzujeme milované, blízké lidi, přičemž zapomináme, že Boží království musíme nejprve budovat ve vlastním srdci.

Drazí bratři a sestry, spojení posvátným manželským poutem, modlete se společně, chodte spolu do kostela, spolu přistupujte ke svátosti smíření a spolu přijímejte Eucharistii. Odevzdejte své manželství, své děti a celou rodinu milosrdnému Ježíši. Je to velmi důležité, abyste takto mohli budovat svou domácí církev. Buďte vždy s Ježíšem – v dobrých i špatných časech – a zvítězíte nad všemi d'ábovými pokušeními.

Dnes jsem velmi šťastná. Miluji Boha a do konce života v tom chci vytrvat. Vím, že i Bůh mě miluje a že mě bude milovat pořád. Nezávisle na tom, kolik hříchů ještě spáchám (ačkoli to nechci dělat), vždy se budu moci k němu vrátit a on mě nikdy neodvrhne, ale vždy mě přijme k sobě.

Bůh nás všechny miluje láskou, která je silnější než všechno na světě. Pro takovou lásku se vyplatí žít!

(podle Milujte sa)

Mít názor a respektovat názor druhých

Není možné sedět na dvou židlích. Někteří ale stále nerozumí, že jedna možnost neznamená dvě odpovědi – jak nalevo, tak napravo. Ale chápou a hledají střední cestu, jaká to je? Zlatá? Rozhodnutí bez rizika?

Vyčkávat do posledního okamžiku, co mi to přinese, a teprve potom se názorově přiklonit. Nebýt ani ryba, ani rak – ale tichý, vyčkávací dravec. Převracet kabát podle okolností, jak se mi to hodí. Vytěžit na maximum, otočit kohoutek, aby nejen kapalo, ale lilo se proudem. Svězt se po zádech jiných. Vyjádřit otevřeně svůj názor však znamená jít s kůží na trh a to páchnu nebezpečím.

Může člověk jen tak proletět životem a nemít názor na nic? Může nerozumět tématu, lidem, ale měl by mít směřování, ne diktát někoho jiného, který nad ním stojí s bičem modernismu a heslem: „Takhle se musí!“ Poznání člověka je limitované a nemusí vědět všechno, proto i pro danou oblast – když nevím, nemám na to názor, nemůžu se vyjádřit. Žádná ostuda.

Mít názor. Nedůležité? Nutné! I když ho nemusíme prezentovat ve velkém stylu a vykřikovat nahlas, ale nepřítakávat jako oslík každému a všem, jen abychom byli zadobře se Šavlem i Pavlem (i sousedovic Martou). Nesmíme být vlažní – buď jsme horcí, nebo studení. "Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takhle, že jsi vlažný, ani horký, ani studený, už už tě vyplivnu z úst."

Kolik lidí, tolik názorů, myšlenek. Budu se bít pro rozdíly v myšlení? Ne. Poslechnu si druhého a nemusím s ním ve všem souhlasit. S respektem a bez křiku a špíny nadále vnímám toto stvoření s rozdílnými myšlenkami jako člověka, který má právo prezentovat ze sebe to „své“.

Cením si těch, kteří jsou ve svých názorech pevně na nohou, i když mohou být na jiném názorovém břehu. Důležité je odmítnout jakékoli destruktivní chování, nepřijatelné podlé jednání a nemávnout nad tím jen tak rukou. Bůh slyší

i nevyřčené, skryté a zahalené mrakem. A každý za sebe se bude zodpovídat. Ne za sousedovo ticho a babiččinu zlomenou hůl nad vnučaty.

Jednou nutně odejdeme. Nikde zde nebude věčně a dokonce i věku želvy dosáhnou jen vyvolení... A budeme souzeni... Z lásky samotnou LÁSKOU. Kolik jsme dali, ne kolik dostali.

(podle Misionár)

Těžký a lehký hřích – rozdíl, který rozhoduje o věčnosti

Hřích není jen „porušení příkázání“. V Božích očích je to rána na duši — poranění samotné schopnosti milovat. Některé rány jsou povrchové a snadno se zahojí, jiné jsou smrtelné. Proto Církev rozlišuje lehký (všední) a těžký (smrtelný) hřích. Toto rozdělení není moralizování. Je to reálná duchovní anatomie duše: rozdíl mezi životem v milosti a duchovní smrtí.

Co je těžký hřích?

Podle Katechismu katolické církve (KKC 1854–1861) je těžký hřích vědomé a dobrovolné porušení Božího zákona ve vážné věci, které ničí lásku v srdci člověka. Je to úmyslné odvrácení se od Boha – ne ze slabosti, ale z volby.

Tři podmínky musí být splněny současně:

- Vážná věc (např. cizoložství, potrat, rouhání, úmyslné zanedbání mše svaté, těžká krádež, nenávisť, modloslužba...).
- Plné vědomí, že jde o vážnou věc.
- Úplný souhlas vůle – tedy ne z donucení či nevědomosti.

Pokud jsou splněny všechny tři, duše se odděluje od Boží milosti. Ne proto, že by Bůh přestal milovat, ale proto, že člověk sám přerušil spojení – jako větev oddělená od vinného kmene (Jan 15,5–6).

Co je lehký hřích?

Lehký (všední) hřích nezničí lásku úplně, ale oslabuje ji. Nezabíjí duši, ale kalí ji, jako prach na zrcadle. Boží světlo skrze nás ještě proniká, ale už nezáří tak jasně.

„Všední hříchy, pokud se hromadí, zatemňují svědomí a připravují duši o sílu odolávat pokušením.“ (KKC 1863)

Proč je rozdíl tak vážný

- Těžký hřích: okamžitá ztráta posvěcující milosti.

Duše nesmí přijímat Eucharistii, a pokud v takovém stavu zemře, riskuje věčné odloučení od Boha.

- Lehký hřích: neodpouští, ale oslabí.

Očišťuje jej modlitba, skutky lásky, Eucharistie, půst. Ignorovaný však vede k pýše a postupně připravuje cestu k těžkým pádům. Každý těžký hřích začal jako lhostejnost k maličkostem.

Duchovní důsledek hříchu – ztráta schopnosti přijmout Boha

Výstižně to popisuje svědectví otce Jeffreyho W. Couturea, amerického katolického kněze, který byl jako mladík ateistou.

Když měl 19 let, po dlouhodobém užívání alkoholu a drog nastaly při darování krve komplikace. Ztratil mnoho krve a prožil zážitek blízké smrti (NDE). Mimo jiné se v něm ocitl v přítomnosti Ježíše Krista. Popisuje, že z Krista vyzařovalo nekonečné dobro, pokoj a láska, tak intenzivní, že to přesahovalo lidské chápání.

Chtěl se na Něj podívat, ale v tu chvíli cítil, že kdyby se na Krista zadíval přímo, jeho duše by to neunesla. Měl pocit, že by se jeho duše rozpadla a roztrhla, protože hříchy oslabily její schopnost přijmout dokonalou Boží lásku. Ne proto, že by jej Bůh chtěl zničit, ale protože nečistota hříchu nedokáže snést čisté Boží světlo.

Přirovnal to k Mojžíšovi, kterému se Bůh zjevil v hořícím keři a řekl: „Nemůžeš vidět mou tvář, neboť nikdo mě nemůže vidět a zůstat naživu.“ (Ex 33,20)

Tato paralela je přesná: Mojžíš tehdy nebyl připraven unést plnost Boží přítomnosti, stejně jako hříchem poznamenaná duše neunesla sílu absolutní Lásky.

Po tomto zážitku se Jeffrey zcela změnil, stal se katolickým knězem a začal svědčit o tom, že hřích ničí vnitřní sílu duše přijímat Boha, zatímco čistota, pokání a zpověď ji uzdravují a posilují.

Skutečná hloubka – hřích jako oslabení světla duše

Představ si duši jako lampu, která svítí, protože je napojená na Boha. Každý hřích — i malý — toto světlo zastiňuje. Ale těžký hřích vytáhne zástrčku.

Ne proto, že by Bůh zhasl, ale protože my jsme se odpojili.

Tak to pochopil i otec Jeffrey: hřích není jen „porušení pravidla“ — je to odstranění Boha z nitra duše. A když tam není Bůh, není tam život, světlo ani pokoj.

Jak se vrátit zpět

- Upřímná lítost – ne jen ze strachu, ale z lásky k Bohu.
- Svátost smíření – moment, kdy duše znovu ožívá. Bůh nepočítá, kolikrát jsi padl, ale kolikrát sis dovolil nechat se zvednout.
- Eucharistie – uzdravuje i všední hříchy a posiluje duši proti pokušením.
- Růženec a půst – lámou pýchu, posilují pokoru a vnitřní sílu.

Realita věčnosti

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je věčný život v Kristu Ježíši.“
(Řím 6,23)

Hřích není konec. Ale odmítnutí Boží milosti je. Smrtelný hřích je jako dveře zavřené zevnitř. Bůh za nimi stojí a nepřestává klepat, ale nikdy nás nebude lámat násilím.

Závěr – světlo, které nepřestává svítit

Dnes lidé často říkají: „Bůh je milosrdný, nějak to dopadne.“ Ano, Bůh je nekonečně milosrdný. Ale Jeho milosrdenství je nabídka, ne automat. Kdo ji odmítá, sám volí tmu.

Příběh otce Jeffreyho Couturea i mnoha dalších NDE je jasným svědectvím, že Bůh je živý a skutečný – a že hřích není jen náboženský pojem, ale skutečná duchovní nemoc duše.

„Hřích není jen zlo, které děláš. Je to vzdálenost, kterou sis vytvořil mezi sebou a Bohem. Ale pokud uděláš jeden krok k Němu, Bůh udělá milion kroků k tobě.“

(podle FB)

Modlitba starého kněze

Můj drahý Pane... předstupuji tady... kleče před oltářem a Tebou ve svato-
stánku... Jsem starý kněz... již mám na krku 80-tku... Cítím, že se už přibližuje
ta chvíle, kdy tento smutný svět opustím a přejdou k Tobě. Začínal jsem kdysi před více
jak 55 lety jako mladý kněz a kaplan s ideály a nadějí... a myslel jsem, že obrátím
k Tobě celý svět... Nestalo se tak... Lidé jsou velmi proměnliví, nestálí... málokdo vydrží
být věrný Tobě po celý život...

Nejtěžší obrácení – je obrátit sám sebe... Slova jsou hezká, ale jsou jako vítr... odletí... zůstávají jen skutky... Můj drahý Ježíši... vidím s hrůzou, kam se ubírá dnešní polopohanský svět...

Vidím s hrůzou, kolik lidí Tě se vší silou přibíjejí znovu na kříž... Mocně bijí hřeby do Tvého svatého Těla a bolestné Duše... Nejohrovnější je poznání, že jsem i já mezi nimi a přibíjím Tě i já pevně na ten kříž... slitování, odpuštění a milost...

I mě stáří a nemoc bolí a tlačí k zemi... jako každý musím projít tou poslední, nebezpečnou zatáčkou života a tou je smrt...

Proto Tě prosím o sílu a milost... a zároveň prosím i za všechny lidi... i za bývalé farníky, které jsem vedl k Bohu za celá ta léta kněžské služby... Jsem už zapomenutý... protože přicházejí mladí a na mě si vzpomenu už jen ti staří...

Tak Tě, Pane, prosím:

za všechny, kteří Tě opustili, zradili, odešli a zanechali a žijí jen světským životem a sami pro sebe, nehlídají na konec a věčnost... Buď jim milostivý a ozař je světlem své pravdy... aby se vzpamatovali a našli cestu zpět k Tobě... jako marnotratný syn ke svému otci...

Prosím i za ty... kteří se už nevrátí k Tobě... ale zahynou ve svém bludu, pýše a sobectví...

Prosím i za ty, kteří jdou na cestě k Tobě... ale padají pod tíhou životních křížů, abys jim dal sílu povstat a jít k Tobě...

Prosím i za ty, kteří jsou spoutaní hříšnými závislostmi /alkohol, drogy, sex, kariéra, požívačnost/... aby skrze Tvou milost dokázali přetřhnout tyto okovy ďábla...

Prosím i za ty oltářní spolubratry-kněze, kleriky, řeholní sestřičky... aby šli úzkou branou ke spáse a ne širokou pohodlnou autostrádou do záhuby... Držte se evangelia a Krista... všechno moderní, snadné je tmou...

Pane, když mě povoláš... prosím Tě, dej mi milost a čas, abych byl dobře připraven na odchod z tohoto světa...

Jen tolik jsem Ti chtěl říct... můj drahý Ježíši... buď mi milosrdný a milostivý...

(podle FB)

Učitelství je v Církvi jen jeden

Při návštěvě Baziliky sv. Petra v Římě si určitě každý všimne, že za papežským oltářem v apsidě stojí pozlacený dřevěný trůn. Podle náboženské tradice patřil prvnímu papeži sv. Petrovi a označuje se jako Katedra sv. Petra.

Na začátku byla Petrova katedra – místo, odkud vyučoval – uctívána v oblasti rozsáhlých katakomb sv. Priscilly. Ty se vážou k prvotní činnosti apoštola Petra po jeho příchodu do Říma: „Ubi prius sedit sanctus Petrus.“ Dřevěnou apoštolovu katedru zmiňuje i křesťanský spisovatel Tertullianus kolem roku 200 ve svém apologetickém díle *De prescriptione haereticorum* (36,1).

Katedra byla na pokyn papeže sv. Damasa (366–384) přenesena do vatikánského baptisteria a uložena v consignatoriu, kde papež uděloval novokřtěncům svátost biřmování a někdy se konala i intronizace nově zvoleného

římského biskupa – papeže – na Petrově stolci. Křesťanský básník Aurelius Prudentius Clemens ji v tomto období označil titulem „Cathedra Apostolica“ – Apoštolský stolec.

Papežský stolec se však nezachoval v celistvosti. Zůstalo z něj jen několik dřevěných desek. Od nejstarších dob jsou zpevněny slonovinovými destičkami. S myšlenkou vytvoření monumentu, který by uchoval vzácnou relikvii svatopeterské baziliky, přišel papež Alexandr VII. (1655–1667). V roce 1657 pověřil sochaře a architekta Giana Lorenza Berniniho (1598–1680), aby takový monument navrhl. Bernini svou původní představu přepracoval a umístil ji v apsidě nově vybudovaného chrámu sv. Petra. Do návrhu zahrnul také okno, které apsidu shora prosvětluje.

Geneze svátku

Duchovní význam služby nejvyššího pastýře církve, kterou byl pověřen apoštol Petr (srov. Mt 16,16–18) a kterou symbolizuje katedra, se dostal i do liturgického kalendáře. Dějiny svátku se však ztrácejí v šeru katakomb. Navzdory mnoha studiím nelze říci, že byly odstraněny všechny nejasnosti. Nejpozději od 3. století se v pohřební oblasti mezi Salarií a Nomentánou v Římě slavila vzpomínka na apoštolskou službu, kterou na těchto místech vykonával sv. Petr, symbolizovanou pravděpodobně dřevěnou nebo tufovou katedrou – stolicí. Na znamení úcty tam svítily lampy a poutníci si ještě v 6. století měli ve zvyku odnášet domů kousek látky namočené do vonného oleje z lampy, jak o tom hovoří seznam olejů, které byly přineseny longobardské královně Teodelindě za časů papeže Řehoře Velikého (590–604).

Ve 4. století byla katedra umístěna v Damasově baptisteriu ve Vatikánu, kde ji sám papež Damas označil textem:

„Tuto památku, ne přispěním lidské síly, ne přispěním umění, ale na příhovor Petra, jemuž byla svěřena brána nebeská, uložil Damas, Kristův kněz. Jeden je stolec Petrova, jeden je pravý křest. Kdo se v této vodě omývá, je zbaven každého hříchu.“

Biskup z Pavie Magnus Felix Ennodius († 521) v této souvislosti hovoří o sella gestatoria apostolicae confessionis – o nosítkách apoštolského vyznání víry. Šlo o katedru, tedy stolec sv. Petra, a protože na něm později nosili papeže – Petrového nástupce – symbolizoval jakési ztělesnění apoštolského vyznání víry, tedy stolec, který nám přináší apoštolskou víru (vyznání).

Původ svátku Katedry sv. Petra je ryze římský. Nachází se už v kalendáři Latercolo Filocaliano (Filokaliův kalendář) z roku 336, kde je svátek uveden 22. února. Je označen jako „Natale Petri de Cathedra“.

Dvoji slavení svátku

Teprve na konci 6. století, při úpravě Jeronýmova martyrologia v Auxerre, se uvádějí svátky dva: 18. ledna „Cathedra Petri v Římě“ a druhý 22. února „Cathedra Petri v Antiochii“.

Existují různé domněnky, jak došlo k této duplicitě. Jedna z nich poukazuje na to, že v Galii (na území dnešní Francie), snad proto, aby se tento svátek neslavil v době postní, jej měli ve zvyku slavít už 18. ledna. Tyto dvě tradice byly po více staletí na sobě nezávislé a paralelní. Teprve mimo Řím ztratily svůj původní významový celek, a tak se z jediné katedry vyvinuly dvě, které vyjadřovaly působení sv. Petra nejprve v Antiochii a potom v Římě.

Nejprve byl v Římě slaven pouze 18. leden, zatímco později – po smíšení galského a římského zvyku – zůstal v platnosti i 22. únor. Tento svátek zmizel z liturgických římských knih od 6. do 11. století. Objevuje se až v Ordines Romani, ale bez zvláštní slavnostnosti. Formulář mše byl stejný pro obě slavení. Urban VI. (1378–1389) chtěl obnovit zaslouženou slávu svátku a nařídil, aby v tento den během papežské mše v bazilice sv. Petra měl kázání pro lid jeden z kardinálů.

Za pontifikátu Benedikta XIV. (1740–1758), během diskusí o reformě breviáře, se uvažovalo o sloučení svátků, k čemuž však nakonec nedošlo. Po vyslechnutí názoru historické komise působící při Kongregaci pro boží kult a disciplínu svátostí papež sv. Jan XXIII. v roce 1960 rozhodl o zrušení slavení tohoto tajemství 18. ledna, což bylo přijato i při reformě liturgického kalendáře po Druhém vatikánském koncilu. Znovu byl zaveden původní jediný svátek Katedry sv. Petra na 22. února, jak jej aktuálně slavíme.

Spolu se slavným archeologem Giovannim Battistou de Rossi (1822–1894) dávají mnozí oba svátky do souvislosti se dvěma starobylými katedrami sv. Petra, které byly uctívány v Římě: jedna dřevěná, uchovávaná ve Vatikánu, dnes je v Berniniho apsidě; a druhá, mramorová nebo tufová, která se nacházela na Via Salaria, zničená během barbarských vpádů. Neexistuje však žádný liturgický dokument, který by se na tyto památky odvolával. Původní svátek 22. února „Natale Petri de Cathedra“ měl za cíl liturgicky slavít uvedení sv. Petra do služby. Označení „Natale dies“ se ve 4. století obrazně používalo

pro začátek a udělení úřadu nebo výročí samotného převzetí úřadu. Je to dosvědčeno i v anonymní řeči z 5. století, která byla přednesena při této příležitosti: „Ustanovení dnešní slavnosti přijalo od našich předchůdců jméno Katedra, protože je tradice, že Petr, kníže apoštolů, dnes převzal svou biskupskou katedru.“ Petrova biskupská katedra byla ze všech nejdůležitější, protože byla ustanovena Kristem jako pouto jednoty, nebo jak výstižně říká sv. Optatus: „aby v jedné katedře byla všemi zachována jednota.“

Řím měl vždy zvláštní postavení

Přítomností Petra získal Řím zvláštní postavení mezi církevními obcemi. V tomto smyslu římský biskup sv. Klement Římský napsal kolem roku 95 list církevní obci v Korintu. Uvádí: „Kdo neposlechne to, co (Bůh) skrze nás (tedy skrze římskou obec!) řekl, ať ví, že upadá do hříchu a velikého nebezpečství. Avšak pokud se zachováte podle toho, co jsme vám pod vedením Ducha Svatého napsali, učiníte mi velikou radost“ (1 Clem 59 a 63).

Podobně sv. Ignác z Antiochie na přelomu prvního a druhého století křesťanství uznává Římské církvi zvláštní postavení. Uznává Řím jako „hlavu svazku lásky“. Svědectví sv. Ignáce je o to výmluvnější, že pochází od biskupa z východních oblastí císařství, a tím potvrzuje existenci již tehdy všeobecné tradice o pobytu sv. Petra v Římě.

Římský biskup sv. Viktor I. (189/190–198/201) se při řešení data Velikonoc odvolává na to, že římská tradice má zvláštní autoritu, jejíž legitimita pochází od apoštolů sv. Petra a Pavla. Ve sporu o křesťanské heretiků asi o 60 let později (255/256) se projeví další stupeň vedení římského primátu. Římský biskup sv. Štěpán I. (254–257) se už neodvolává jen na posvěcení římské tradice skrze Petra a Pavla, ale považuje se za Petrovým nástupcem a nositelem plné moci, kterou Kristus předal Petrovi. Jde o první známý případ odvolávání se římského biskupa na toto postavení.

Sv. Irenej z Lyonu († 202) zdůrazňuje, že „Římská církev má zvláštní postavení, a proto se jí musí každá církev podřídit“. On sestavil kolem roku 180 první písemný seznam Petrových nástupců v díle *Adversus omnes haereses*. V jeho seznamu nešlo ani tak o historickou chronologii římských biskupů, jako spíše o stránku dogmatickou. Zejména proti gnostikům a ariánům bylo třeba dokázat pravost víry, která se předávala od Krista přes Petra a jeho nástupce. Podobně biskup sv. Cyprián v Kartágu († 258) svědčí: „Je jeden Bůh, jeden Kristus, jedna

Církev a jeden stolec (cathedra), založený na Petrovi Kristovým slovem“ (Ep. 43,5).

Pozdějším svědectvím o náboženské vážnosti Říma je synoda v Antiochii (341), pozoruhodná tím, že se bránila proti zásahům Říma do svých záležitostí. Navzdory tomu píše, že „Římská církev je pro všechny slavná, protože je památným místem apoštolů a od počátku byla hlavním místem nábožnosti, i když hlasatelé víry k ní přišli z Východu“ (Sósomenos, Historia ecclesiastica III, 8, 5).

Petrova vážnost

Také další představení římské církevní obce, kteří následovali po Petrovi, si uvědomovali, že jsou pokračovateli v Petrově apoštolském úřadu. Výrazně to vidíme v působení papeže sv. Lva I. Velikého (440–461). Zdůrazňuje, že nejvyšší a všeobecná autorita Církve, kterou původně udělil Kristus Petrovi, se přenesla na každého následujícího biskupa Říma jako apoštolova dědice, který převzal Petrovou úlohu. Jako Ježíš Kristus udělil větší moc Petrovi než ostatním apoštolům, tak i papež byl „primasem všech biskupů“. Efeský koncil (431) už dříve přijal list papeže Celestina, týkající se sporné otázky Nestoria, adresovaný Cyrilovi Alexandrijskému, jako závaznou autoritu. Zástupce papeže sv. Celestina I. (422–433), kněz Filip, vyslovil koncilu uznání, že se „údy připojují k hlavě“, uvědomující si, že „Petr je hlava víry a všech apoštolů“. Podobně to bylo i na koncilu v Chalcedonu v roce 451, kde papež Lev I. řešil spor o Kristovu přirozenost. Po přečtení listu shromáždění biskupové zvolali: „Ústy Lva promluvil Petr.“ Papež se postupně nejeví jen jako první (primát), ale i jako svrchovaný nad ostatními biskupy. Papež, „Petrov dědic“, si přisvojuje právo vydávat zákony pro všechny církevní obce Západu, s určitým dosahem i na některé oblasti Východu. Na Petrovi spočívala jistota a naprostá spolehlivost apoštolské tradice a Řím se tak stal střediskem pravé víry.

Opíraje se o hodnověrná svědectví učí Katolická církev jako nauku víry, že biskup Říma je nástupcem Petra v úřadu jeho primátu v Katolické církvi; tato posloupnost vysvětluje i autoritu (primát) Církve v Římě, obohacenou kázáním a mučednictvím svatého Pavla. Řídící role římského biskupa se na Západě zdůrazňuje v druhé polovině 4. století a v 5. století. Titul papeže (papa, z řeckého „otec, tatínek“) byl udělován ve 3. a 4. století některým biskupům jako znak úcty. Poprvé jej použil papež Liberius (352–366) a od 5. století je vyhrazen výhradně biskupovi Říma.

Náš historický pohled na svátek Katedry sv. Petra můžeme zakončit slovy pomocného biskupa Diecéze Los Angeles Roberta Barrona:

„Po zvolení papeže Benedikta XVI. v dubnu 2005 se na balkóně obráceném na Náměstí svatého Petra shromáždili kardinálové, kteří jej zvolili. Kamery zachytily zamyšlenou tvář kardinála Francise George z Chicaga. Po návratu se ho reportéři ptali, nad čím tehdy přemýšlel. Kardinál vysvětlil, že když se díval na město Řím, padl jeho pohled na Circus Maximus, kde kdysi římská císařská sledovali křesťany jdoucí na smrt. Uvažoval: ‚Kde je nástupce Nerona, Hadriána a Marka Aurelia? A vlastně, koho to zajímá? Ale pokud chcete vidět Petrového nástupce, ten je přímo tady: usmívá se a mává zástupům.‘ Přemýšlel jsem o stálosti Církve postavené na Petrově víře.“

Přišly a odešly mnohé národy, kultury a instituce, ale Církev stále zůstává. A přece by nás to nemělo příliš překvapovat. Zaručil se za to sám Ježíš:

„Pekelné brány ji nepřemohou“ (Mt 16,18).

(podle KN)

Může z mrtvého vzniknout živé?

Pokud někdo tvrdí, že Bůh Stvořitel neexistuje, zákonitě musí věřit, že život vznikl sám od sebe z mrtvé hmoty. Pokud však důsledně prozkoumáme vědecká fakta, zjistíme, že to není možné.

Když jsem studoval na Vysoké technické škole, měl jsem přítele, který mi vyprávěl, že už v dětství ho fascinovala technika a chtěl vědět, jak věci fungují. Jednou dostal ze zahraničí vícebarevné pero, ve kterém se stisknutím tlačítka měnily tuhy, a můj přítel ho rozebral, ale samozřejmě ho už nedokázal složit zpět. Nebo lépe řečeno – složil ho, ale ne tak, aby fungovalo.

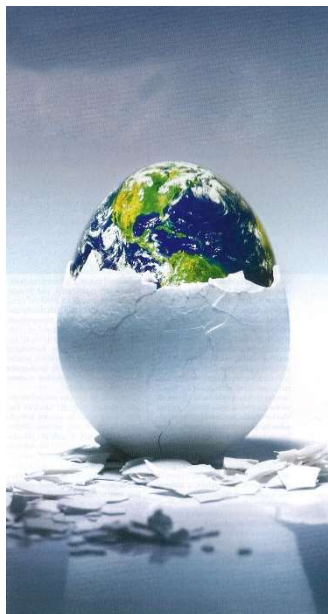
Vědci, kteří zkoumají stavbu živé buňky, připomínají tohoto chlapce. Dokážou buňku rozložit na jednotlivé části, umí popsat jejich funkci, ale živou buňku zkonstruovat nedokážou – ani tehdy, když jednotlivé části znovu poskládají dohromady. Buňka nežije. Můžeme tedy věřit, že se buňka sama poskládala z neživé hmoty a ožila?

Většina gymnazistů dokáže z paměti vyjmenovat všech 17 částí, které tvoří živočišnou buňku, a 13 částí buňky rostlinné. Zato málokdo z nich by dokázal z paměti nakreslit stavbu buňky uvedenou v učebnici, a ještě méně je těch, kteří by dovedli vysvětlit funkci jednotlivých částí a jejich vzájemnou součinnost. To by však nedokázali ani mnozí vědci, a proto – pokud uvažujeme logicky – musíme uznat, že takto složitá buňka nemohla vzniknout jako výsledek náhodného chaotického procesu, ale pouze jako výsledek uspořádaného a záměrného působení.

P. Michal Chaberek OP poznamenává:

„Mechanismus, který vymyslel Darwin, nemůže fungovat, pokud neexistuje život. Darwin a jeho následovníci tvrdili, že první život vznikl samovolně a spontánně v jakémsi teplém bahně plném základních chemických prvků. Toto vysvětlení se mohlo jevit jako pravděpodobné, dokud badatelé považovali buňku za ‚pytlíček protoplazmy‘, tedy za něco jako dětskou houbu vyrobenou z homogenní hmoty. Celá evoluční mentalita vycházela z předpokladu, že prvotní život byl ‚velmi jednoduchý‘ a že pomocí několika jednoduchých kroků je možné přejít z neživota k životu. Dnes však víme, že neexistuje jednoduchý život. Ve skutečnosti zjišťujeme něco zcela opačného: čím hlouběji do tajemství života sestupujeme, tím složitější jevy nacházíme. Buňka, která tvoří základ každé formy života, je jako malý vesmír, plný vzájemných vztahů a funkcí... Když jsme ji otevřeli, našli jsme v ní zařízení, která jsme znali z vlastní zkušenosti, protože jsme je v průběhu dějin sami vytvořili — elektromotory, tlaková čerpadla, páky, přenosová zařízení, rozvinutý systém dopravy, počítačový program ve formě DNA atd. Tvrdit, že to všechno vzniklo bez inteligentního působení, je velmi naivní.“ (*Stworzenie czy ewolucja? Fronda 2013, s. 164 a 197*)

Máme tedy co do činění s dvojím paradoxem: vědci nevědí, odkud buňky pocházejí, nechápou, proč žijí, nedokážou jednoznačně vysvětlit, proč stárnou a umírají, a zároveň předstírají, že naprosto jistě vědí, že Bůh Stvořitel neexistuje.

Zkušenost Pasteura a Millera–Ureye

Francouzský vědec Louis Pasteur (1822–1895), kterému mimo jiné vděčíme za vakcínu proti vzteklině a choleře, chtěl zjistit, zda život může vzniknout sám od sebe, jak to hlásá tzv. teorie abiogeneze. Pasterizoval potravinové výrobky tak, že je uzavřel do nepropustné konzervy, a zjistil, že ani v konzervě plné organických sloučenin k abiogenezi nedochází, tedy k samovolnému vzniku života. Každý z nás se o tom může osobně přesvědčit, když pasterizuje potraviny.

Rok 1953 byl přelomový pro vědce, kteří se snažili vysvětlit původ života pomocí evoluce. Stanley Miller popsal svůj pokus, při kterém se pokusil vytvořit podmínky, jaké pravděpodobně existovaly na prvním Zemi. Podařilo se mu vytvořit chemické sloučeniny, které považoval za nezbytné pro vznik života — a někteří dokonce tvrdili, že tím vytvořil samotný život! Jak však uvádějí autoři knihy *Původ života*, největším problémem této teorie je, že v podstatě tvrdí toto:

suroviny + energie = živé molekuly.

Zapomíná se přitom na velmi důležitý činitel. Při každém procesu, který vede ke vzniku složitějších forem, nesmí chybět zdroj informací. Například při fotosyntéze zachycuje složitý systém obsahující chlorofyl sluneční energii a využívá ji ke tvorbě molekul ze surovin. To však není totéž, jako trást chemickou bankou plnou složek, z nichž je složena živá buňka (aminokyseliny, sacharidy, nukleotidy, mastné kyseliny apod.), dokud nevznikne živá buňka! Při neřízené syntéze by se totiž mělo dít zhruba toto. Úspěchu nedosáhneme tím, že budeme bankou „trást silněji a déle.“ (*Pochodzenie życia. Dowody naukowe. Poznań 2014*)

Ve skutečnosti Miller — kromě určitého množství aminokyselin, které se nacházejí v živých organismech — vytvořil také velké množství hnědé hmoty nazvané melanoidin. Aminokyseliny totiž reagují s redukcujícími sacharidy, ale nedochází k samovolné syntéze, při níž by vznikaly bílkoviny. Kromě toho „se při Millerově pokusu vytvořila směs obou druhů aminokyselin — levotočivých i pravotočivých — zatímco živá příroda potřebuje pouze formu levotočivou. Co to znamená? Proteiny nesmějí obsahovat více než stopová množství pravotočivých aminokyselin. Jejich přítomnost vede k různým, často velmi vážným důsledkům.“ (tamtéž)

Jak tedy vidíme, tato prvotní „polévka“ není zdrojem života. Ba co víc — není ani zdrojem bílkovin potřebných pro život! „K rychlé tvorbě proteinů v buňkách jsou zapotřebí katalyzátory — enzymy, díky nimž tato reakce proběhne rychle (dříve, než buňka zahyne z nedostatku bílkovin!). Enzymy zajišťují, že reakce proběhne během několika milisekund. Bez nich by trvala miliony až biliony let. Problém spočívá v tom, že i samotné enzymy jsou bílkoviny — a k jejich vzniku jsou opět potřebné enzymy!“ (tamtéž)

A co další látky potřebné pro fungování buňky? A to nemluvíme o jejich vzájemném propojení, které zajišťuje, že buňka žije. Jak jsem už zmínil — nedokážeme buňku oživit tím, že ji rozložíme na jednotlivé složky a zase poskládáme zpět...

Po dlouhých letech vědeckého výzkumu dospěl Pasteur k závěru, že „slabé poznání od Boha vzdaluje, zatímco velké poznání člověka k Bohu opět přivádí.“ Zdá se, že je to nejpřesnější postřeh a závěr, který vyplývá i ze současných vědeckých poznatků.

Do vesmíru se vejde všechno

Problémy se syntézou organických sloučenin jsou tak velké, že Francis Crick, který spolu s Jamesem Watsonem objevil DNA, měl stále větší pochybnosti o tom, že život na Zemi vznikl sám od sebe. Napsal:

„V současnosti se zdá, že propast mezi ‚prvotní polévkou‘ a prvním systémem RNA, který by byl schopen přirozeného výběru, je nepřekonatelná.“

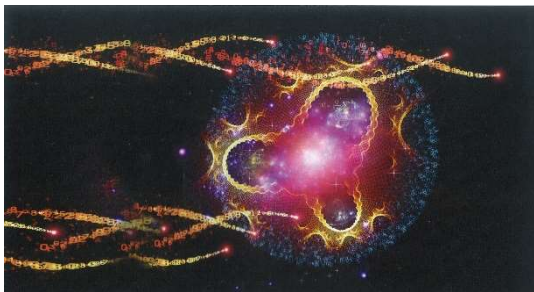
Fakta, která odporují teorii samovolného vzniku života na Zemi, jsou natolik významná, že mnozí vědci se přiklonili k hypotéze panspermie, která tvrdí, že život na naši planetu přišel z vesmíru.

Proč tomu věří? Asi proto, že vesmír je tak velký, že se do něj může vejít všechno — například i ufoní. Výraz „vesmír“ je natolik široký a nekonkrétní, že když čtenáře nasměrujeme k úvahám o vesmíru, nemusíme mu už nic dokazovat. Ve skutečnosti však vesmír otázku samovolného vzniku života neřeší — naopak vytváří další.

Například: na podporu tvrzení, že důležité molekuly vznikly ve vesmíru, uvádí Martins se spoluautory skutečnost, že v meteoritu Murchison byly nalezeny důležité dusíkaté báze — uracil a xantin. Může však to, že „chemickou bankou s aminokyselinami“ budeme trást ve vesmíru, zvýšit pravděpodobnost, že dojde

k náhodné syntéze bílkovin? A to nemluvíme o tom, že by se zároveň jednotlivé části buňky musely samy od sebe poskládat dohromady a ožít.

Jen těžko si dokážeme představit, že by buňka přežila, kdyby byla vystřelena do vesmíru, cestovala na meteoritu, pronikla zemskou atmosférou a dopadla na tvrdou zem... Kromě toho víme, že pokud má těleso opustit oběžnou dráhu Země, musí letět rychlostí vyšší než 11,19 km/s, a pokud by chtělo opustit Sluneční soustavu, muselo by dosáhnout rychlostí 16,7 km/s. Dá se vůbec vážně mluvit o tom, že v jakémsi samovolně vzniklé

„vesmírné laboratoři“ vznikají živé buňky, které jsou pak schopny opustit svou planetu, přežít v podmínkách otevřeného vesmíru a přistát v atmosféře jiné planety?

Odkud pochází sinice (cyanobakterie)?

Louis Pasteur nepopíratelně dokázal, že ani mikroorganismy nevznikají samy od sebe, ale že pocházejí z jiných, už existujících mikroorganismů. Tím vyvrátil materialistický pohled na svět, který tvrdí, že život je výsledkem pomalých a postupných změn, během nichž z neživé hmoty samovolně vznikají složité struktury. Sám Darwin řekl:

„Kdyby bylo možné dokázat, že existuje nějaký složitý orgán, který nemohl vzniknout v důsledku procesu složeného z velkého množství drobných po sobě jdoucích změn, moje teorie by byla definitivně vyvrácena.“ (*O původu druhů, kap. VI*).

Podobně tvrdí i současný zastánce evoluční teorie prof. R. Dawkins:

„Každá teorie, která očekává, že evoluční proces, složený z jednotlivých po sobě jdoucích kroků, vytvoří nový složitý systém (např. oko nebo molekulu hemoglobinu) z ničeho, vyžaduje od náhody příliš mnoho. V takové teorii nemá přírodní výběr žádné slovo... Neexistují mutace, které by vytvořily Boeing 747, a proto takové teorie nemají s darwinismem nic společného.“ (*Climbing Mount Improbable, kapitola 3*).

Vyvstává tedy problém s původem sinice (cyanobakterie), jejíž zkamenělé zbytky vědci datují do období před 3,5 miliardami let (*Schopf JW et al.*,

Evidence of Archean life: Stromatolites and microfossils, Precambrian Research, 2007, 158: 141–155).

Sinice totiž není slepenec několika molekul aminokyselin, které samy od sebe vznikly v „prvotní polévce“, ale je to technologicky vyspělá továrna, v níž se energie fotonů ze slunečního záření přeměňuje na chemickou energii. Ta umožňuje vytvářet organické sloučeniny, včetně molekul DNA a RNA, které obsahují úplnou informaci o stavbě a fungování této továrny.

Nebudu uvádět složitou strukturu fotosystému I a II ani popisovat dvoufázovou biochemickou reakci, s níž se čtenář může seznámit v učebnicích nebo encyklopediích. Uvedu jen trefnou poznámku autorů knihy *Pochodzenie žycia*:

„Žádný prvek (chlorofyl, pigmenty nebo bílkoviny, které se podílejí na přenosu elektronů) nemůže sám, bez spolupůsobení ostatních prvků, vytvářet chemickou energii ani molekuly obsahující vodík. Tyto prvky mohou pracovat pouze jako uspořádaný a složitý systém.“

Nemáme tedy co do činění jen se samovolně vzniklým Boeingem, ale s celou továrnou na výrobu letadel, která podle zastánců evoluční teorie vznikla sama od sebe doslova z ničeho během sotva 300 milionů let. Všeobecně se uznává, že zemská kůra se vytvořila před 3,8 miliardami let, přičemž zkameněliny ukazují, že sinice (dokonale fungující továrny, které vyrábějí kyslík, bílkoviny a sacharidy) existovaly na naší planetě už před 3,5 miliardami let.

Je jasné, že kdybychom si v obchodě koupili nábytek rozložený na jednotlivé díly a hodili ho do míchačky, skříňky by se nám samy od sebe neposkládaly ani po 300 milionech let. Pokud chceme skříňku složit, potřebujeme jednotlivé díly, plán a mechanickou energii. A šrouby musíme utahovat správným směrem — jinak zničíme nejen předvrtané otvory, ale i šrouby, kterých máme jen omezené množství.

Podobné je to se živou sinicí: kdybychom ji rozložili na jednotlivé části a chtěli ji znovu složit a oživit, nepomohly by nám ani současné znalosti a technologie. Živou sinici bychom nevytvořili. Jak tedy můžeme tvrdit, že sinice dokázala sama od sebe poskládat dohromady všechny své části, správně nastavit systém fotosyntézy a zakódovat do své DNA všechny potřebné informace — a to všechno bez toho, aby měla už předem k dispozici hotové části, přesný plán a konkrétní biochemické poznatky? A to vše se mělo stát během sotva 300 milionů let. Nemluvě o tom, že prý také samy od sebe musely vzniknout procesy, které jednotlivé části sinice vytvořily...

Logická nezbytnost

Pokud uvažujeme logicky a analyzujeme veškerý důkazní materiál, kterým současná věda disponuje, docházíme k závěru, že život nevznikl sám od sebe. Kdo jej tedy stvořil? Může nám věda poskytnout odpověď na tuto otázku?

Vyjádřím to slovy, která svatý Pavel řekl pohanům na athénském Areopagu:

„Bůh, který stvořil svět a všechno, co je v něm, protože je Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech zhotovených rukama ani se mu neslouží lidskýma rukama, jako by něco potřeboval, neboť on dává všem život, dech i všechno“ (Sk 17,24–25).

Mohlo by se zdát, že něco takového může o svém bohu říci jakékoli náboženství. Ale svatý Pavel ve svém projevu uvádí i zásadní důvod, proč je třeba Boha, kterého hlásá on, uznat za Stvořitele života:

„Ale Bůh přehlédli časy nevědomosti a nyní oznamuje lidem, aby všichni a všude činili pokání, neboť určil den, kdy bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil, a všem to dosvědčil tím, že ho vzkřísil z mrtvých“ (Sk 17,30–31).

Ježíšovo zmrtvýchvstání je historický fakt, který nelze věcně zpochybnit. Věda potvrzuje, že evangelijní zpráva a tradice Církve jsou jasné a pravdivé. Máme tedy jistotu, že Bůh má moc nad životem i smrtí a že jen on může učinit to, co nedokážou ani nejmoudřejší vědci 21. století se svými technologiemi a přístroji: pouze Bůh může vzkřísit mrtvé.

Z toho vyplývá, že Bůh dává život — od samého počátku. A jemu se budeme na konci života zodpovídat za to, jak jsme odpověděli na lásku Ježíše Krista, který za nás obětoval svůj život, jak je napsáno:

„Sám vynesl naše hříchy na svém těle na dřevo, abychom zemřeli hříchu a žili spravedlnosti“ (1 Pt 2,24).

Kajme se tedy a věrme evangeliu (srov. Mk 1,15).

(podle Milujete sa)

Podání ruky vyjadřuje rovnost před Bohem

Zásady osobní a kolektivní hygieny a prevence jsou velmi důležité. Není třeba je podceňovat, ale ani úzkostlivě přehánět.

Mohu odmítnout podat ruku na znamení pokoje z hygienických důvodů – například během chřipkových epidemií, nebo když je zjevné, že dotyčný je nemocný? Také jsem viděla člověka, jak se krátce před mší svatou hrabal v odpadkové nádobě – a bylo mi to nepříjemné. Nemůže kněz během období chřipky vyzvat věřící, aby se zdrželi podávání si rukou na znamení pokoje?

Linda

Když má někdo příznaky chřipky, tak zřejmě nepřijde na mši svatou, ale zůstane doma — a to pro své i dobro druhých — a snaží se účinně léčit. Když však někdo přijde na mši svatou, i když vykazuje známky nachlazení, znamená to, že chce nebo se ještě může zúčastnit společného eucharistického slavení. Nakonec, mnozí nemocní — i velmi vážně nemocní, na kterých je to zřetelně vidět — přicházejí na mše, protože chtějí děkovat a prosit o všechno, co potřebují oni a jejich blízcí. Nepodat jim ruku na znamení pokoje by bylo nejen neslušné, ale i nekřesťanské a nelidské.

Tento postoj můžeme aplikovat i na lidi s nachlazením během chřipkových epidemií. Je třeba si uvědomit, že nežijeme ve sterilním prostředí a stále jsme vystaveni působení mikroorganismů. Zdravý člověk je však schopný jim odolávat. Když je ale oslabený či podchlazený nebo když se viry a bakterie nadměrně rozmnoží, mohou způsobit onemocnění. Pokud máme doma někoho nemocného a staráme se o něj, také přicházíme do kontaktu s infekcí a vystavujeme se možnosti nákazy. To platí ve zvýšené míře i pro zdravotnické pracovníky. Hlavním motivem je však láska, v prvním případě k někomu blízkému, v druhém k povolání.

Když se někdo před mší svatou přehraboval v odpadní nádobě, je to smutné a nedůstojné. Může to ukazovat na jeho sociální situaci, zdravotní stav nebo jiné důvody. Ježíš však zve k sobě všechny: i chudé, i nemocné, kteří také patří do našich farních společenství. Ani to však nemůže a nesmí být dostatečným důvodem k odmítnutí podání ruky, které vyjadřuje rovnost všech před Bohem. Podle mého osobního názoru by bylo přehnané, kdyby kněz vyzval věřící, aby se zdrželi podávání rukou na znamení pokoje — a proto bych to ani nedoporučoval. Během chřipkového období může být riziko nákazy všude, avšak veřejný a společenský život se nezastaví: lidé pracují, cestují, setkávají se či baví se všemi společenskými projevy — i s podáním ruky. V případě mimořádných chřipkových epidemií je však třeba respektovat nařízení hlavního hygienika nebo regionálních hygieniků, kteří jsou zvláště zodpovědní za veřejné zdraví.

Z hygienických důvodů se tedy nepatří odmítat podání ruky na znamení pokoje. To, co spojuje věřící při liturgickém slavení, je mnohem víc než možnost nákazy. Společné slavení víry, především formou mše svaté, vyjadřuje společenství se živým Bohem, který dává shromážděnému lidu pokrm svého slova a v Ježíši Kristu se dává jako pravý chléb. Živý Bůh je všemohoucí, a tedy mocnější než všechny viry a bakterie. Na jedné straně je znamení pokoje vyjádřením důvěry v Boha, poděkováním za pokoj, který nám on dává, vnějším projevem vnitřní jednoty, bratrského společenství, vzájemné sounáležitosti, dobropréjnosti, mírumilovnosti, vstřícnosti a ochoty pomoci.

Na druhé straně je rozumné — po příchodu domů ze všech veřejných prostor, jako jsou hromadné dopravní prostředky, pracoviště, školy, obchody, nákupní centra, kulturní sály, sportovní stadiony, restaurace, kina, parky i kostely — vždy, ale zejména v době chřipkových epidemií, dobře si umýt ruce teplou vodou a mýdlem nebo saponátem, což snižuje možnost nákazy nebo jejího přenosu.

(podle KN)

Boží jméno si vždy zaslouží úctu

Druhé přikázání, které hovoří o Božím jménu, nás vede k tomu, abychom Boží jméno vždy používali s posvátnou úctou. Způsob, jakým vyslovujeme Boží jméno a jak se stavíme k posvátným jménům, mnoho vypovídá o našem vnitřním světě.

Jak by se měl křesťan postavit ke světským písním, kde se zmiňuje Boží jméno a může to vyznívat jako jeho brání nadarmo? Jde především o lidové písně, kde se objevují zvolání typu: „Jaj, bože můj, prebože... Jaj, Ježíši, Maria!“ Podobně je tomu i v některých textech současné hudby. Může katolík zpívat a poslouchat písně, kde sice Boží jméno není zmíněno neuctivě, ale přece je v jistém smyslu vysloveno nadarmo?

Ondřej

Cílem života věřícího člověka je věčná blaženost, která sama o sobě je neustálou oslavou a velebením Boha v nebi ve společenství svatých. Na tuto skutečnost se připravujeme svým životem a snahou jednat ctnostně (srov. KKC 2142–2144). Jméno jako takové není jen obyčejné pojmenování, ale označuje samu podstatu osoby, která je jeho nositelem. O to více to platí o Božím jménu, jehož nositel je Nejsvětější a Nejvyšší. Urážení Božího jména tedy urážíme samotného Trojjediného Boha.

Druhé Boží přikázání

Je třeba si připomenout, co všechno zahrnuje druhé Boží přikázání, abychom mohli sami snadno posoudit, zda a jak se proti němu provinujeme. Katechismus Katolické církve uvádí, že „druhé přikázání zakazuje zneužívání Božího jména, to znamená jakékoli nevhodné používání Božího jména, jména Ježíše Krista, Panny Marie a všech svatých“ (KKC 2146). Stejně tak je obsahem druhého přikázání ve smyslu ctnosti spravedlnosti i zachovávání věrnosti, pravdivosti a slibů daných jinému člověku (srov. KKC 2147).

Těžkým proviněním proti druhému přikázání je rouhání, tedy vyslovování (vnitřně nebo navenek) slov nenávisli, provokací, opovážlivých výtek vůči Bohu či Církvi; zneužívání Božího jména (když se ve jménu Boha a jeho tajemného těla – Církve – vedou války, pronásledování, vraždy a jiné nespravedlnosti). Dále se to týká proklínání a používání Božího jména v magických úkonech. Sem bychom mohli zahrnout i písně a hudbu s hanlivým, posměšným a neuctivým (přímo protináboženským) kontextem, které jako své protivěřící poselství produkují různé satanistické kapely. Typickým a nejzřejmějším hříchem zneužití Božího jména je křivá přísaha. Když člověk přísahá, bere si Boha za svědka svých slov, aby sám Pán potvrdil pravdivost výpovědi. Pokud však při přísaze lžeme, děláme z Boha lháře. Písaha je vážná věc, proto je třeba ji používat jen za vážných okolností, ne běžně a zbytečně. Tím vším může člověk zneuctívát Boží jméno (srov. KKC 2148–2150).

Kontrolujeme svůj řečový projev

Hříchy proti druhému Božímu přikázání však nemusí být jen těžkými hříchy; můžeme se proti účtě k Božímu jménu prohřešovat i lehce – všedně. Například když ze zvyku nebo lehkomyšlně používáme svatá jména v běžné řeči („Bože můj“, „Ježíši“, „Maria“, „Kriste Pane“ a podobně), přestože nemáme úmysl Pána a svatě urážet. Jistě — není to správné a je třeba se takovému jednání vyhýbat, i když je to náročné. Může to být pro nás výzvou k malému asketickému cvičení: když se budeme snažit kontrolovat svůj mluvený projev, přinese to nám i našemu okolí mnoho dobra ve formě dobrého příkladu.

Nakonec — co se týče používání Božího jména či jmen svatých v lidové slovesnosti — můžeme se na to podívat v širším kontextu. Člověk je stvořen s přirozenou náklonností a přitažlivostí k nadpřirozenému světu. Každá kultura hledá něco, co člověka přesahuje, co je větší než on sám. To je hluboce zakotveno v lidské přirozenosti a umožňuje člověku navázat vztah s Bohem. Proto i slova v lidových písních, které jsou součástí naší kultury, jsou jakýmsi reliktem vyjadřujícím tuto přirozenou náklonnost. Stejně tak je možné tyto projevy vysvětlovat jako pozůstatky zvyku tzv. střelných modliteb, kdy naši předkové neprožívali modlitbu jen jako určitý vyhrazený čas pro Pána, ale každou svou práci protkávali krátkými povzdechy k Bohu.

Jelikož se nemůžeme dotknout všech písní, je důležité uvědomit si kontext, v jakém je v nich Boží jméno použito. Pokud by šlo o kontext hanlivý, posměšný, případně spojený s takzvanými pijáckými písněmi, tehdy jistě vnímáme nevhodnost takové písně a máme se jí vyhnout. A také platí, že populární písně, v nichž

se vyskytují slova jako „Bůh“, „anděl“ a podobně, nejsou vhodné pro liturgické slavení. Liturgická hudba má svá pravidla, schválená kompetentní církevní autoritou. Jejím smyslem je pomoci nám k plné, vědomé, aktivní, duchovně užitečné a společné oslavě Boha i jeho jména.

(podle KN)

Rodinná Bible zve povídat si

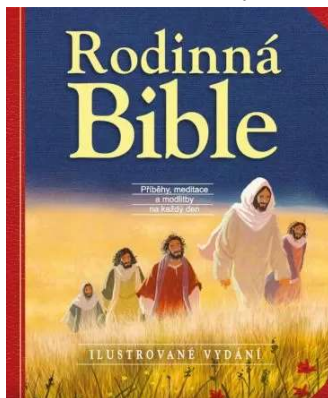
Číst si každý den z Písma nemusí být utopie ani v rodině s uspěchanými rodiči a neposednými dětmi. Rodinná Bible (nakladatelství Doron, 2022) nabízí přiměřené dávkování evangelijních poselství a otázek či point z nich vyplývajících, které denně zvládne absorbovat i časově vytížená rodina.

Časy, kdy hladovějícím po Slově stačily nelegálně oxeroxované stránky Písma, nahradila doba, kdy si čtenář přesycený nabídkou i vlastními vrtochy může vybrat Bibli přesně podle svého gusta. Někdy jich je v rodinné knihovně i několik – proč a kdy tedy sáhnout právě po této?

Pozvání na otevírání nitra

„Každodenní setkání u Rodinné Bible je zárukou přítomnosti Ježíše Krista, příležitostí k prohloubení vztahů, společnou modlitbu a archetypovou konfrontaci biblických příběhů s dějinami našich rodin.“ Anotace nelže. Čtení textů jednotlivých dní zabere možná tak pár minut času – a zve na dialog mezi členy rodiny. Ono pozvání je často deklarováno už názvem kapitol, které jsou v mnoha případech koncipovány jako tázací věty.

Někdy se odpovědi na ně skrývají ve vybraném úryvku Písma, jindy ve vlastním svědomí a srdci.

Některé připomínají zvědavé dětské otázky, například: „Kde bydlí Bůh?“ „Můžeme žít věčně?“ „Co znamená klanět se Bohu?“

Jiné jsou pozváním na otevírání svého nitra a mohou se stát vstupní branou do důvěrných rozhovorů mezi členy rodiny, třeba: „Měl jsi někdy pocit, že ti nikdo nerozumí?“ „Jsou ve tvém životě narušené vztahy, které jsi ještě nenapravitel?“ „Jak se cítíme, když se svět kolem nás mění?“ „Jak si poradíš s velkými zklamáními?“

Najdeme však i kapitoly/otázky, které mají téměř filozofický či hypotetický charakter a mohou pořádně zasáhnout do hloubky i zatít do svědomí, například: „Kdyby dnes Ježíš kázal na ulici, kde bydlíš, chtěl bys tam být i ty?“ „Může Bůh působit skrze lidi, kteří nevyznávají naši víru?“ „Záleží Bohu více na tom, co věříme, nebo na tom, co děláme?“ „Jak daleko bys zašel, abys ochránil toho, koho máš rád?“

Zkušenost s Bohem

Každá strana má jednotnou formu. Název kapitoly. Pod ní něco jako perex. Ještě níže odkaz na biblický text (většinou i jeho souřadnice), který je převyprávěn na pár řádcích. Jednotlivé kapitoly jsou krátké, je jich 365 a každou z nich končí marginální modlitba s rozsahem střelné modlitby, která pointuje text. K tomu si přičtete pěkné barevné ilustrace pěti různých autorů, Trochu zmatečný je možná výběr textů a jejich nechronologické řazení. Zejména pro mladší čtenáře by bylo zřejmě snazší, srozumitelnější i poutavější poznat Bibli tak, jak to měli možnosti celé generace předtím – doslova od Adama. Skákat z Knihy Genesis na List Římanům a celý Starý zákon prošpikován Novým – to možná zvládne a ocení dítě (a obecně čtenář), které s Písmem už má zkušenost (pokud vůbec), nicméně ne to, které se s biblickým obsahem teprve seznamuje. Jak však evokují už názvy kapitol, Rodinná Bible nechce být ani tak převyprávěnou verzí Písma, spíše souborem z Bible extrahovaných podnětů k rozhovoru. Neboť, jak avizuje úvod, „když budeme mluvit o svých straších, trápeních, pochybnostech a radostných zážitcích, z nichž sestává náš život, dokážeme se podělit i o poznatky a zkušenosti s Bohem“.

(podle KN)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Bud'te vstřícní k pozitivním úletům

Opět se začínáme hádat na tom, kdy mají končit diskotéky, a já zase začínám zdůrazňovat některé své ideje.

Jsem přesvědčen, že výtržnosti v sobotu v noci nezávisí na tom, kdy končí diskotéky. Ba spíše si myslím, že velký „diskotékový problém“ už mezi mladými vychází z módy. Jsou jiná prostředí, místa a lokály, kde je mnohem snazší dostat se k drogám a alkoholu během celých čtyřadvaceti hodin a nikdo ti přitom „neleze do zelí“.

Namísto toho, abychom se hádali, musíme pomoci našim mladým, aby své víkendy zaplnili šťastnými zážitky. Stravme trochu času vymýšlením atraktivních činností na úrovni nároků dospívajících, které by mohly přiměřeným způsobem uspokojit všechny vyhledávače nočních podbízivých radostí na hranici zákona. Nikdo nejde na diskotéku proto, že šíleně touží zemřít, ale proto, že si velmi přeje najít rychlé štěstí za nízkou cenu. Sami si musíme přiznat, že i my máme v sobě nedostatek štěstí a bez našeho vědomí se vplížil i do srdcí a duší našich dětí.

Nabízejme jim, jak často říkám těmto mladým, dobrodružství hodná „pozitivních úletů“. Dospívající již „z povolání“ rádi chodí po římsách zvoníc, po neschůdných a nemožných chodnicích a hledají přitom emoce, při kterých by zapomněli na všední monotónnost a opuštěnost v rodině.

Všichni víme, že je mnohem snazší vydávat restriktivní opatření, než budovat místa na setkávání, na posilování přátelství, na zdravé aktivity. Bohužel don Bosco a Baden Powell zemřeli už dávno a my jejich následovníci se raději poohlížíme dozadu a opakujeme po nich tytéž nabídky místo toho, abychom s námahou překládali do moderních jazyků jejich historické a revoluční intuice.

Viděl jsem, že parlament schválil finanční příspěvky na oratoria. Bohužel, jsou to jen drobky nebo jak říkají děti, bonbóny. Všichni bychom měli mít více odvahy využít těchto žebráckých zbytků. Zařaďme je mezi velké rozpočtové kapitoly a nebojme se, že bychom tím obrali o miliony eur vojsko, byrokracii, dálnice a skandální „megadůchody“.

Zdá se mi, že svatý Augustin řekl, že kdo dobře zpívá, dvakrát se modlí. Nechci urazit svatého Augustina, a už vůbec ne Písmo svaté, přece bych však tuto větu poopravil takto: „Kdo si dobře hraje, jedenapůlkrát se modlí.“

Vraťte se zpět do oratoria

Když se rozletěla zpráva, že náš parlament uznal ve třech článcích návrh zákona, ve kterém se uznává sociální a výchovná funkce oratorií, jakou plnily a stále plní mezi mladými, někteří se povýšeně usmívali jako ti, co vědí, o čem je řeč. Jiní to banalizovali, další brblali cosi o soužití s pravicí a byli i takoví, co se ohnivě rozčilovali: „To je ale neslýchané!“

Osobně jsem velmi rád. Už dlouho naléhám i spolu s dalšími, aby byla opět doceněna oratoria. Je to jedno z nejkrásnějších historických dědictví ostatních dvou staletí. Ještě nedávno více než polovina našich dospělých strávila šťastné období na dvorech oratorií a uznávala jejich přínos. Dnes jsme je, bohužel, trochu zanedbali z důvodů, které jen velmi těžko mohou přijmout. V pastoračních strategiích byla podporována spíše jiná seskupení a křesťansky výraznější formy působení.

Podle mě to byla chyba, na kterou teď těžko doplácíme.

Normální mladí, adolescenti, mají velmi mnoho volného času. Společnost se zcela změnila, na rozdíl od minulosti posílá všechny své děti do školy alespoň do osmnácti. Potřeba sdružovat se, bavit a hrát si je alespoň tak nezbytná, jako povinnost učit se a pracovat. Radostných a harmonických míst, která můžeme nabídnout mladým, je málo. Vznikly diskotéky, pivnice, bary, sportovní střediska, sociální centra.

Každé z těchto míst má přesně stanovený účel, ale podle mě, tento účel je vždy jen částečný vzhledem k silným potřebám našich dětí.

Oratorium v sobě spojuje všechny tyto částečné cíle a poskytuje ještě další bohatství: umí dát smysl zábavě, touze po štěstí a radosti. Don Bosco, rozený vychovatel a muž konkrétních syntéz, nabídl nesprané a znuděné mládeži v Turíně 19. století hřiště jako místo bohaté nejen na zábavu.

Nejkouzelnější a nejvíce pedagogickou stránkou oratoria je právě hřiště. Děti mají bezmeznou potřebu vybití si svou agresi, své nekonečné fyzické možnosti, hrát si a bavit, ale jen těžko se na tuto potřebu hledá odpověď. Bouřlivá rychlost fyzického rozvoje dětí si žádá prostory, místa, vnější a vnitřní čas, utvořené na jejich míru.

Fotbal, kytara, bicí, skupina, plavání, táboření, zpívání, to vše spojené v kontejneru jménem „oratorium“ umožňuje najít harmonii tělesného, psychického a etického.

Nesmíme podceňovat rámec, ve kterém se mladí zbavují pout a baví se. Za dnešní problémy nemůže nedostatek něčeho, ale přebytek všeho, hromadění příležitostí, neschopnost uspořádat si priority a snadné zaměňování štěstí se zábavou.

Oratorium dokáže rozlišovat, a to k užítku všech: dospělých, kteří uplatňují prevenci, mladé, kteří se vesele baví, společnosti, která objevuje to nejlepší ze své historie a smířuje přítomnost s minulostí.

13. Aktivity s náboženskou tématikou

Na Bílou sobotu se před kostelem koná obřad svěcení ohně. Věřící zpívají a kněz právě kropí oheň svěcenou vodou. Jakýsi náhodný chodec se zastavil. Chvilu hledal rovnováhu, potom pokýval hlavou a vykřikl: „Človče, tímto ten oheň neuhasiš!“

Příběh nám ukázal, v jakých různých světech žijí dnešní lidé. Všichni toužíme po zážitcích, které nás přesahují. Takoví jsme. Chceme utéct z šedivého světa. Na tom není nic špatného. Vlastně celou dobu o tom píšu. Někdo však uniká od sebe skrze alkohol, drogy... Naštěstí jiní znají i jiné způsoby. Křesťan potřebuje mít jasno, jak je to s náboženskými zážitky. Jak přicházejí, jak po nich toužit a co s nimi, když se dostaví. **Tento základ potřebujeme znát, protože my sami jsme často tvůrci duchovních zážitků pro jiné.**

Kam poslat objednávku na levitaci?

Na jásavém setkání skupiny křesťanů přikročil k mikrofonu organizátor a říká: „Kdo si dá kávu, ať dá ruce dolů.“

Tak rádi byste někde poslali objednávku na gejzír duchovní slasti? A pokud nepřijde, Bůh neexistuje? Tak vám to připadá? Ale to jste v řádném omylu. **Mystika u křesťanů je vždy spojena s askézí.** Kdo se snaží zachovat zásady křesťanského života, může obdržet i mystické dary. Může... Ale! Skutečně jde o dar a ten si sami vyprodukovat nemůžeme. V naší víře to nefunguje tak, že něco uděláme a dostaneme takový a takový náboženský zážitek. **Bůh nedodává na zakázku objednané pocity.** On ví, co nám prospívá. Nechme na Pánu, s čím jeho láska přijde na setkání a co nám přinese. Boží dárek nemusí být zabalen v emocích. Může to být i ve všednostech dne.

Bůh nás čeká na naší cestě!

Do autobusu nastoupila dívka, která měla tričko s nápisem: Ježíš žije. „Hahaha... Slečno, vy tomu ještě věříte? Člověk musí mít oporu sám v sobě,“ opovržlivě jí řekl jakýsi vlasatý mladý muž. „Ano? Tak se v nejbližší zatáčce chyťte svého nosu,“ vesele odvětila dívka. Celý autobus se z chuti zasmál, jen drzoun zmlkl.

Boží láska je vynalézavá. Odhaluje v nás hlubší vrstvy vnímání! Pokud se tam dostaneme, jsme schopni přijmout něco nového. Ještě krásnější! A Bůh nás opět obdaří. **Přijměme dary, děkujeme za ně, ale pojd'me dál.** Nežůstaňme stát na místě – při darech. **Těšme se víc na Dárce.** Pojd'me za ním! To je dobrodružství! To je náboženský zážitek! Novost za novostí! **Krásná je to cesta, ale „málokdo“ se po ní vydává!**

Zdá se mi, že v tomto konzumním světě plném nabídek, zboží, technických hraček a jiných civilizačních bublin máme obrovský sklon zůstat u dáreků. Kolik z nás se uzavře v bludném kruhu svého já a nejdou dopředu. **Bůh nás čeká trochu dál.** A možná i proto nám Pán někdy delší dobu nedaruje pocitové uspokojení, abychom ho hledali, pokročili.

Nejdůležitější je setkat se s Ním

Slečna žádala o radu moudrého muže: „Nevím, co mám dělat se svou duší. Je bezcitná a nebojí se Boha.

Mudrc jí odpověděl: „Přidej se k bohabojnějšímu člověku. Tím, že se mu budeš přibližovat, naučí tě cítit Boha. A pak se i ty s Bohem setkáš.“

Kvalitní křesťanské duchovní akce by měli připravovat lidé, kteří se už „alespoň“ trochu setkali s Pánem. Mohou v nich vydat o tom svědectví. Jelikož už trochu vědí jak na to, ať se snaží vytvořit podmínky pro kontakt s nadpřirozeným. Takové aktivity se stávají prostředky pro hledání Pánovy tváře. Jsou to způsoby, jak se k němu blížit. Objevují nové cesty duchovního života. Chtějí probudit naše mrtvé city, touhy... Připravují na setkání s ním. A možná, že k tomu dojde přímo v akci.

Takže, aby bylo mezi námi jasno: Pokud věřící chtějí při modlitbě nebo Bohoslužbě zažít něco, co je vytrhne ze všednosti, je to normální očekávání? Je! Je dobré blížit se k Bohu nejen racionálně, ale také emočně. Problém nastává tehdy, když si z náboženství uděláme prostředek, abychom se dostali do nějakého zvláštního stavu. Výsledek nechme na Pána. Konečně mu uvěřme!

Největší dobrodružství, jaké můžeme na této zemi prožít, spočívá ve **skutečně svobodném vztahu s Bohem.** O tento vztah plný lásky nám jde! To je cíl. Ať Pán dá, aby k tomu došlo i přes některou z následujících aktivit.

Akademie

Jednotlivé církevní slavnosti je dobré oslavit zpěvem, slovem, hudbou, promítáním diafilmů či filmů... A samozřejmě kvalitní **modlitbou**.

Novény – tridua

Mohou být k různé slavnosti a v různé podobě. Třeba i formou hledání odkazů nebo řešení různých úkolů. V první řadě ať je to však modlitba, díky které se přibližujeme k Bohu. Pak tam může být příběh, událost ze života svätce, realizace nějakého úkolu, za který se získají body. Vrcholem je den svätku, kdy se slaví tajemství a účastníci získají sladkou odměnu, případně jinou pozornost za vynaloženou námahu během novény.

Duchovní obnova

Může začít už večer modlitbou svätého růžence. Potom může přijít odpočinek ve formě sledování filmu a následná diskuse. A naostro to pokračuje až ráno. Den se patří otevřít společnou modlitbou, pak ať je přednáška, ústraní, zpytování svědomí, možnost přístupu ke svätosti smíření, mše svätá i agapé. Obnova se dá udělat na chatě, doma, ve skupince, ale i v rodině. Dnes se i mnohé táborové programy vytvářejí za účelem velké duchovní obnovy, přičemž se nešetří s přípravou hlubokých duchovních zážitků. Dbejme na pravidelnost. Duše potřebuje **rytmus**: denní, týdenní, měsíční, roční... Roční duchovní cvičení jsou místem zrodu povolání!

Společenské akce

Divadla, Cecil fest, Kateřinská zábava, koncerty, poutní slavnosti, farní posezení, přehlídky talentů, pantomima (na výroky svätých, různé citáty, barvy, povahy, hudbu) ... Vše má být dopředu připraveno, s křesťanským obsahem, s kvalitní hudbou a programem. **Bez pohoršení!**

Improliga

Řekne se námět, například citát z evangelia nebo nějaký výrok a za několik minut si jednotlivci nebo skupinky připraví scénku. Porota je ohodnotí, povzbudí, předá ceny. Skrze divadelní hry se může napravovat život v rodinách, ve

vesnici, měště, škole, partě, komunitě. Je dobré zjistit, co členy společenství spojuje, jaké jsou názory na další spolupráci a **všechno to odehrát**.

Tvořivé dílny

Náboženských námětů pro práci s mládeží je velmi mnoho. Můžeme je realizovat přes různé tvůrčí dílny. Jedná se o aktivity, které rozvíjejí dovednost!

Tvůrčí dílna na řemesla. Nápady: hrnčířský kruh, ozdoba keramiky, dřevěné výrobky, sádrovky, práce se železem, drátkování, práce s voskem, hlinou, ... Nezapomeňte exponáty vystavit! Mnozí známi si z toho něco koupí.

Tvůrčí dílna na grafiku: Tvorba časopisů, nástěnek, scénářů ke hře, komiksů, omalovánek, rébusů, tajenek, popis charakterů na obrázcích postav, vymýšlíme příběhy k fotce, tvorba originálních kompozic (digitální fotoaparáty dávají neobvyklé možnosti). Ten, kdo ovládá grafiku, se uplatní.

Malířské dílny mohou mít různou náplň: Tvorba osobního erbu, vlajek, dresů, triček, velkoplošného plátna, grafitů, symbolů na pojmy, malování na sklo, příprava válečků na nástěnnou malbu, vymalování klubovny, pokoje... Hudební dílny kreslení pocitů z hudby, vymýšlíme tance...

Dílna nápadů s programem: vynálezy ze stávajících věcí, vylepšení předmětů, super reklama na rodinu, logo party a vaší rodiny. Vymýšlet se dá do nekonečna. Dílny je vhodné zapracovat do programu příměstských táborů.

Společenské aktivity

Osvědčené jsou napodobeniny úspěšných pořadů jako: Zpívá celá rodina, Vtipnější vyhrává, Kufr, Superstar, Sněte s námi, Mých sedm divů světa, Milionář a jiné. Křesťanství má nesmírně mnoho inspirací pro obsah těchto aktivit. Lze je rychle připravit a pobaví i velké společenství lidí.

Uvedení do meditace

Skrze citát z evangelia, výrok světců, myšlenku, skrze zážitky v přírodě scenérie, listy stromů, kameny, neobvyklé tvary, květiny... Dobrá hudba umocní zážitek.

Hry na rozvoj ctnosti

Jedná se o předem promyšlené hry, ve kterých se poukáže i rozvine některá pozitivní vlastnost člověka. Soutěž může být dlouhodobá, vnitřně sjednocená. Příkladem je hra Rytířská čest. Navržené disciplíny jsou: zkouška odvahy, pavučina – plazení se pod překážkami, aniž by se jich účastník dotkl, historické disciplíny, hod kopím, nožem, sekyrkou, kyjem, střelba z luku, historické hádanky, otázky z náboženství a dějin, testy na čestnost, slušné chování... Historie vašeho rodiště vám jistě vnukne nové nápady.

Testy

Dají se jimi zjistit vlastnosti člověka. Jde vlastně o speciální zpytování svědomí. (Témata: Jsem statečný, spravedlivý, mírný, moudrý, vytrvalý, předvídavý, kreativní,...?) Testy lze použít před zahájením i jiných her. Prověříme jimi vlastnosti mladých lidí, jejich připravenost na akci. Pomůžeme jim zamyslet se nad sebou. Dosáhne se rovnováhy ve hře, atp.

Společenské hry

Je jich velké množství. Kromě klasických stolních, existují i náboženská pexesa (O světcích, liturgických předmětech, o Písmu svatém,...) Dají se poměrně rychle vymyslet a vyrobit i na koleně. **Slovní hry** mohou čerpat z Bible, ze života svatých, z Katechismu,... Pár konkrétních námětů: smysl citátu — vystihnout jeho duchovní odkaz. Nebo: postříhat větu a pak ji poskládat, hledat slovesa v odstavci Bible a co nám říkají,...

Hry proti globální nuditě

Pokud se vám zdá den za dnem podobný jako vejce vejci, zkuste ho oživit a prohlásit: **Dnes máme den... Den hubby** – ten den si každý člen rodiny (skupiny) připraví nějaké skladby, které pustí jiným. **Den blahoslavenství** – přečtou se, a pak se podle nich zkusí žít. Může následovat **den chudoby, den čistoty, den poslušnosti, den modlitby**... Ale zajímavý je i **den barev** – čím je jich více, tím lépe! Ozdobte pokoje, jídlo, noste pestrobarevné oblečení, ... Někde zkusili i **vodní den** – dovedete si představit, jak to muselo v bytě vypadat.

A co takhle **den pračlověka**, den slonů, ručních prací, humoru, úklidu, slušnosti, pomoci sousedům, čtení, hladu, zpěvu, indiánský den,...

Hry na období Liturgického roku

Velké události naší spásy je vhodné prožívat i pomocí her, které lze rozvinout ve skupince, rodině i ve farnosti. Sledují duchovní dimenzi období, sestávají z úkolů jako: kresby, předsevzetí, pomoc jiným, návštěva nemocných,... Pro sjednocení zainteresovaných poslouží nástěnka či obrovský plakát, který sjednocuje hlavní myšlenku i jednotlivé etapy hry.

Kreditní herní systém

Pro svoji jemnost a silnou motivační schopnost má velké uplatnění. Určí se pravidla a soutěžící se je snaží plnit. Je vhodný pro prvopřijímající i biřmovanecké skupiny, ministranty,... Ale i doma by se dal využít, že? Po určité době se vyhodnotí. Cenami nešetříme. Vždy je něco k darování.

Kvízy náboženského charakteru

Mohou mít různé formy. Dobře je, když se nesledují jen předem známá fakta, ale jde se do hlubokých duchovních odkazů. To je už trochu obtížnější. Následující kvíz sleduje Ježíšův život. Zkuste přiřadit k události místo:

1. Narození Pána Ježíše	A. Na hoře Golgota
2. Zvěstování Páně	B. V zahradě Getsemany
3. Proměnění Pána	C. U Damašku
4. Pán Ježíš se krví potí	D. U města Sichem
5. Ukřižování Pána Ježíše	E. Na hoře Tábor
6. Přeměnění vody na víno	F. Na ostrově Patmos
7. Vzkříšení Lazara	G. V Kafarnaumu
8. Křest Pána Ježíše	H. Ve městě Betlém
9. Místo umučení sv. Petra a Pavla	I. V Egyptě
10. Sv. Jan napsal knihu Zjevení	J. V Káně Galilejské
11. Obrácení sv. Pavla	K. V Nazaretě
12. Úkryt sv. Rodiny před Herodesem	L. V Římě
13. Uzdravení Petrovy tchýně	M. U Naimu

14. Vzkříšení mládence

N. V řece Jordán

15. Pán Ježíš mluví se Samaritánkou

O. Na poušti

16. Pán Ježíš je pokoušen zlým duchem

P. V Betanii

Správné odpovědi? Jistě je znáte. A jistě umíte vymýšlet další a další aktivity s duchovním obsahem.

„Nejlepší místo na zemi, kde bys mohl najít pomocnou ruku, se nachází na konci tvého ramene. Pokud však hledáš pomoc „shora“ a zvedneš oči k nebi, zjistíš, že Boží ruka není krátká... Dosáhne i na tvé rameno.“

/F. Laychop/

Novinky od moderátora pastoračních aktivit

Milí farníci,

velmi Vám děkuji za podporu v uplynulém roce. Letošní rok má toho také hodně co nabídnout. Celá diecéze včetně našeho děkanství se připravuje na jistě velikou událost, tj. blahorečení P. Buly a P. Drboly, mučedníků totality. Za tímto účelem budou probíhat různé přednášky i tematická školení a semináře pro katechety a lektory Vstupů do škol (např. u nás v děkanství proběhne takový seminář ve čtvrtek 12. 03. 2026 od 17:00 hod. na faře v Tišnově). Rád bych se s Vámi také podělil o radost z děkanátního formačního setkání těch, co zdobí kostely, které proběhlo v sobotu 24. 01. 2026 na faře v Tišnově. Sešlo se tam přes 20 účastníků celkem z 6 farností. Hlavní lektorkou byla Ing. Jana Hrubanová z Tasova. Kromě běžného aranžérství květin bylo setkání vedeno snahou zapasovat vše do liturgického prostoru, což byla naprosto skvělá přidaná hodnota, nechyběl ani prostor na dotazy a doporučení. Foto příkládám. 😊 Jako MPA jsem podpořil účast ministrantů z našeho děkanství na ministrantském

florbalovém turnaji v Telnici, dále organizují účast děvčat na dívčí olympiádě, která proběhne 21. 03. a už teď bych chtěl pozvat všechny ministranty na diecézní ministrantskou pouť do Rajhradu (18. 04.), viz www.dekanstvi.cz/tisnov. Prosím i nadále o Vaši modlitbu. Bůh vám žehnej!

+++ *Jáhen Václav*

* * * * *

Dobu a místo jeho narození neznáme. Setkáváme se s ním až jako s knězem v Konstantinopoli. Všechny jeho životopisy se soustřeďují na poslední dva významné roky jeho života. Byl duchovním pevně a živě víry, plný horlivosti pro čest a chválu Boží, usilujíc vždy o duchovní dobra věřících. Jako takový v roce 447 byl povýšen na patriarchu v císařském sídelním městě Konstantinopoli.

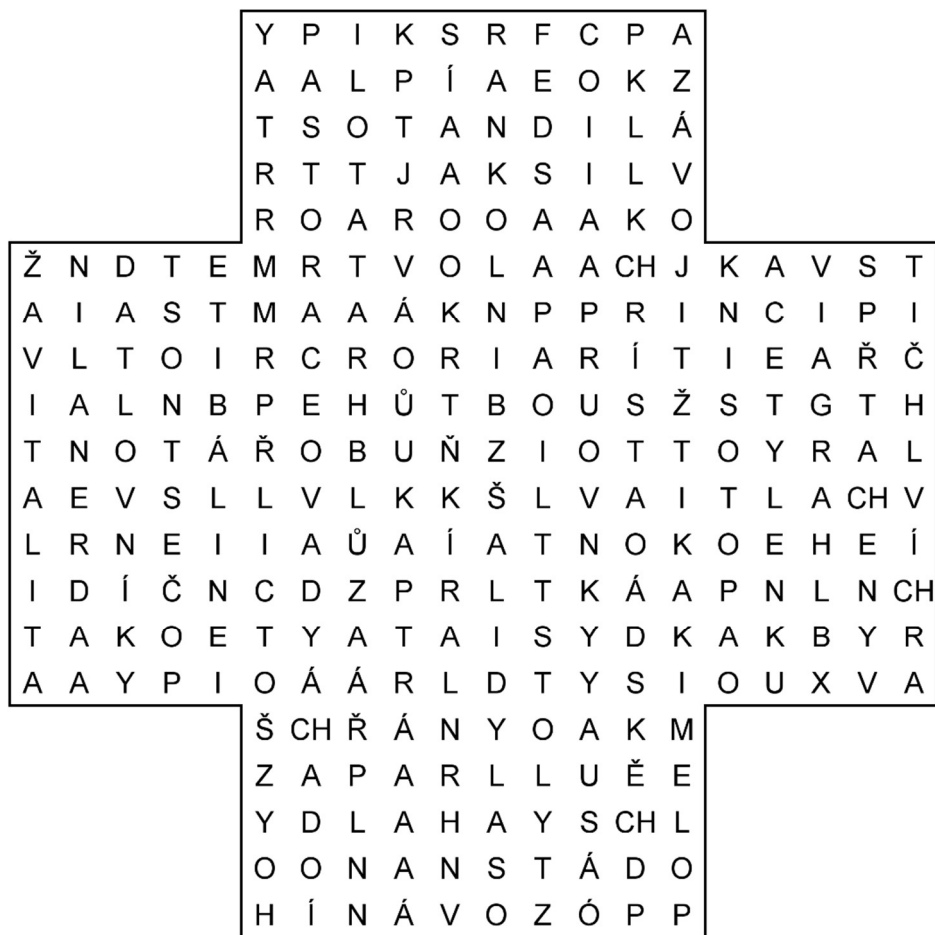
Bývalo zvykem jako projev úcty posílat císaři požehnané chleby, tzv. eulogie. Lakotní dvořané zvyk změnilo vyžadováním chlebě z ryzího zlata. Náš světec místo zlatých poslal opět obyčejné. Císařův ministr Chrysafius však znamení jednoty, míru a blahobytu vyžadoval ze zlata. Světec mu však odpověděl: "Zlato a stříbro nemám, chrámové poklady nejsou moje; ty smím použít jen na potřeby chrámu nebo pro chudé." Chrysafius, jenž byl eunuch a jako přední dvořan mocný důvěrník slabomyslného císaře Teodosia II., se s tím nechtěl smířit a začal ho nenávidět.

V té době Eutyches, archimandrita (představený) v konstantinopolském klášteře, začal šířit blud monofysitismu. Učil, že Kristus měl pouze Božskou přirozenost, která tu lidskou zcela pohltila, takže jeho tělo bylo lidsky jen zdánlivé. Světec, opíraje se o autoritu římského biskupa, pustil se do boje s bludy a odsoudil na svolaném církevním sněmu i Eutycha, který pak hledal ochranu u císaře s pomocí jeho rádce. Chrysafius s radostí namluvil císaři, že patriarcha vyvolává církevní spory, k jejichž urovnání bude zapotřebí svolat obecný církevní sněm. Císař poslechl a nařídil v roce 449, aby se sněm sešel v Efesu. Jeho předsedou ustanovil vášnivého biskupa Dioskura, Eutychesova spojence, který Chrysafiovi slíbil, že světce zničí. Sněm byl smutnou událostí, svědčící o zahanbujícím otroctví, do jakého se církve dostala za vlády neschopných konstantinopolských císařů. Tento sněm byl nazván loupežnickou synodou. Světci byl na sněm zamezen přístup. Zato tam měli přístup všichni přívrženci Eutychovi. Dopis papeže, který byl poslán našemu světci, se tam nesměl číst. Pravověrným biskupům tam bylo vyhrožováno smrtí. Dioskur s druhy odsoudili světce jako původce sporů, zbavili ho úřadu a aniž mu dovolili se hájit, vyobcovali ho a prohlásili za psance. Proti tomu povstali papežští vyslanci, ale na pokyn Dioskurův byli na ně přivoláni ozbrojení žoldnéři. Pak se také světce zmocnili, ztloukli ho, zkopali a zkrvaveného odtáhli do vězení. Zastrášení biskupové nato podepsali, co jim Dioskur předložil. Zmučený světec byl vypovězen do vyhnanství, ale třetí den cesty, uprostřed ozbrojeného doprovodu, zemřel zřejmě na následky týrání.

V následujícím roce zemřel císař při pádu z koně a tím vzala za své i moc hlavního příznivce bludařů. V roce 451 se sešel čtvrtý obecný církevní sněm v Chalcedoně, na kterém byl čten list papeže Lva Velikého o dvojí přirozenosti Krista a kacírství monofysitů bylo zavrženo. Byla také vzdána chvála statečnému obhájci pravověrného učení a prohlásili ho za mučedníka pravé víry. Jeho tělo bylo slavně převezeno do Konstantinopole.

Jeho jméno je:

--	--	--	--	--	--	--	--

acetylen; adrenalin; alkoholička; archiv; astma; astronaut; blůza; bratranec; datlovníky; haldy; hloží; Holandsko; chasník; idyla; inventář; isotop; jaksí; kapitulace; kdysi; kolier; konta; kyslík; lidnatost; lokna; mrtvola; nimra; notář; odpálit; osika; padouch; pastorage; počestnost; podkova; polarita; polemika; potrestat; pózování; princip; radil; rozkazy; rybka; siesta; sioux; skipy; stádo; stoly; šňůra; šotci; tygři; tyran; valaši; velkoměsto; viagra; vibrátor; vitalita; vlhčit; vynechat; závoj; zchátralost; žitná

MOUDROST – zvažuje, porovnává a volí správné prostředky

Podle čeho se pozná, že je nuž dobrý? Především podle toho, že je ostrý.

Podle čeho se pozná, že je člověk dobrý? Především podle toho, že je *spravedlivý*.

Jak se tedy chová v tomto smyslu dobrý člověk? Snaží se dát každému, co mu náleží, i když to není lehké.

To patří ke *spravedlnosti*.

Jak se to snaží dělat? Bedlivě všechno zváží, porovná a pak volí správné prostředky.

To patří k *moudrosti*.

Jak se chová moudrost?

Moudrost volí takové prostředky, aby dosáhla cíle.

VĚDĚL, JAK JE TŘEBA MLUVIT SE SULTÁNEM

Jednomu sultánovi se zdál sen, že přišel o všechny zuby.

Sotva se probрал ze snu, povolal si vykladače snů a zeptal se ho, co sen znamená. „Ach, jaké neštěstí, pane!“ zvolal vykladač. „Každý ztracený zub znamená ztrátu jednoho člena tvé rodiny!“ – „Co, ty drzoune!“ zařval na něj sultán zuřivě. „Co se to opovažuješ? Pryč s tebou!“ A vydal rozkaz: „Padesát ran holí pro tohoto nestoudníka!“

Pak přivedli k sultánovi jiného vykladače. Když si vyslechl sen, zvolal: „Jaké štěstí! Jak velké štěstí! Náš pán přežije všechny členy své rodiny!“ Sultánova tvář se rozjasnila, když říkal: „Děkuji ti, příteli. Jdi hned s mým pokladníkem, ať ti vyplatí padesát zlaťáků!“

Cestou mu pokladník řekl: „Ty jsi přece sultánův sen nevyložil jinak než první vykladač!“ S potutelným úsměvem mu ten chytrý muž odvětil: „Podívej se, člověk může říci mnohé; záleží jen na tom, jak se to řekne!“

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

Úkony duchovní správy farnosti v roce 2025

	Dolní Loučky	Olší	Žďárec
Křty			
1. sv. přijímání			
Svatby			
Pohřby			

--	--	--	--

Dva vrabčáci – různý úhel pohledu

Dva vrabčáci si šťastně našli úkryt před chladem na jednom stromě. Tím stromem byla vrba. Jeden z vrabčáků se uhnízdil na samém vršíčku vrby, zatímco druhý si našel místo dole, tam, kde se strom začínal rozvětvovat.

Po nějakém čase se chtěl horní vrabec začít kamarádit. Aby začal řeč, zaštěbetal: „Čimčim, jak jsou ty listy krásně zelené!“

Vrabec zezdola to však vzal jako provokaci. Suše se ozval: „Jsi snad slepý? Ty nevidíš, že listy jsou bílé?“

Horní vrabec se rozzlobil: „Ty sám jsi slepý! Jsou zelené“

Dolní vrabec se zobákem zvednutým vzhůru rozčileně čimčaroval: „Sázím své peří z ocasu, že jsou bílé. Ty ničemu nerozumíš. Jsi blázen!“

Vrabec z vršku cítil, jak mu začíná vřít krev, nerozmýšlel se a vrhl se ke svému protivníkovi dolů, aby mu dal co proto. Druhý vrabec si to samozřejmě nenechal líbit, a tak poskakovali proti sobě, peří na krku vzteky naježené. Právě se do sebe chtěli pustit, ale ještě předtím zvedli hlavičky a podívali se vzhůru, aby každý z nich podpořil svou pravdu.

Vrabčák, který sem slétl shora, překvapením jen vydechl: „Čimčim, koukej, ony jsou skutečně bílé.“ Obrátil se ke svému sokovi a nabídl mu: „Pojď se schválně podívat na ty listy seshora, tam, odkud jsem se na ně díval předtím já.“

A tak zalétl na vršek vrby a tentokrát začimčarovali společně: „Koukej, ty listy jsou zelené!“

Nikoho neodsuzuj, dokud jsi nepoznal úhel jeho pohledu.

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

CESTA LÁSKY

JSEM ZDE

Určitě se najde něco, co máme tak moc rádi, že to chceme mít jen pro sebe. Jsou to různé věci, ale může to být například i máma a její objetí, nejlepší kamarád či kamarádka, pochvala od paní učitelky nebo dovádění s tátou.

Zamysli se a napiš, co máš nejraději

Umiš se s tím podělit?

Do prázdné bublinky napiš, co můžeš udělat v těchto situacích:

Poohlédni se kolem sebe – někdo tě možná o něco prosí nebo si chce něco půjčit.

Co uděláš? Nakresli/napiš:

I PRO DRUHÉ

Nedávno jsme přemýšleli nad Ježíšovými slovy o tom, jak se chovat k jiným.

Ježíš o tom říká i více:

Tomu, kdo tě prosí, dej a neodvracej se od toho, kdo si chce od tebe něco půjčit.

(Mt 5,42)

Přemýšlej, co nám tím chce Ježíš říct. Označ srdíčkem věty, o kterých si myslíš, že vysvětlují jeho slova:

Vzdejme se toho, co máme nejraději.

Nashromážděme si tolik věcí, abychom je mohli rozdávat lidem okolo nás a aby sme aj my mali stále dostatok.

Mějme otevřené oči pro ty, kteří něco potřebují.

Poslouchejme ty, kteří o něco prosí.

Rozdejme druhým všechno, co máme.

Rozděleme se s tím, co máme.

Někdy i my sami o něco prosíme nebo si chceme něco půjčit. Ježíš nechce, abychom jen dávali jiným, ale abychom i my uměli požádat o pomoc, když ji opravdu potřebujeme.

Přemýšlej, co ti teď chybí a napiš, jak o to můžeš požádat:

Když máme pro jiné otevřené oči, uši a náruč a navzájem se o sebe staráme, budujeme na zemi

Vylušti osmisměrku a najdeš odpověď

CHARITA, NÁRUČ, OČI,
PENÍZE, POMOC,
POMOCNÍK, SRDCE,
UTEČENCI, ZEM, ŽEBRÁK

P	E	N	Í	Z	E	B	U
O	O	CH	A	R	I	T	A
M	O	M	Ž	Í	E	K	Ž
O	R	Á	O	Č	I	M	E
C	I	O	E	C	E	V	B
S	T	N	V	Z	N	Í	R
E	C	D	R	S	*	Í	Á
I	Č	U	R	Á	N	*	K

Knižní okénko

Bruno Delaroche

Farářské perly

Bruno Delaroche si zaznamenává vtipy z církevního prostředí, kde jich koluje opravdu hodně, a ty nejlepší zařadil do sbírky Farářské perly. Tematicky zahrnují Bibli, vatikánské kruhy, katecheze pro děti, krize víry, faráře i řeholníky, ale i perličky z kazatelný a zpovědnice. Samozřejmě nechybí ani ožehavý vztah k penězům.

Vydalo nakladatelství Doron

cena 212,- Kč

Tomáš Marný z Bludovic

Murphyho zákony o církvi

Šediny i tvůrčí přetlak mi velí, abych se podělil o svou léty nastřádanou, zkušenostmi vytříbenou moudrost již třetím, aktualizovaným vydáním. Jsem přesvědčen, že vzniklé dílko právem zaujme čestné místo na vašem nočním stolku – samozřejmě vedle Bible, breviáře, Katechismu a posledního výtisku Katolického týdeníku.

Vydalo nakladatelství Doron

cena 186,- Kč

Věděli jste?

Keňan Roy Alíela navrhl inteligentní rukavice, které dokáží převlést gesta rukou znakového jazyka na zvukovou řeč. Rukavice mají na každém prstu našité senzory, které interpretují každé slovo podle ohybu prstu. Na tento vynález Roye inspirovala jeho neslyšící neteř, která se ve svém životě setkává s mnoha výzvami. Znakovou řeč totiž nezná každý. Nový vynález by však mohl komunální bariéru potlačit

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Nový cyklus s názvem *Svátosti v Bibli*. Setkání pokračují ve středu 4. a 25. února po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Přednáška

o obnově Mariánského sloupu v Praze bude 8. února. Bližší info v neděli předtím v ohláškách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Mladý Kohn přijde za rabínem a ptá se ho na radu: „Rabi, naskytla se mi nevěsta, co mám dělat?“

„Ožeň se.“

„Jenže ona se mi nelíbí, je ošklivá, kulhá...“

„Tak se nežeň.“

„Jenže ona je ze skvělé rodiny, její otec je majitel banky, hned tam můžu začít pracovat jako ředitel..., taková příležitost se mi už nikdy v životě nenaskytne.“

„Tak se ožeň.“

Nespokojený Kohn začne lamentovat: „Rebe, já jsem za vámi přišel s tím, že mi poradíte, a vy v jednu chvíli říkáte ‚ožeň se‘, pak zase ‚nežeň se‘, co je tohle za radu?“

„Tak já se budu muset ponořit do svatých písem, přijď za čtrnáct dní.“

Za čtrnáct dní přijde Kohn a netrpělivě se ptá: „Tak co, rabi, máte pro mě radu? Ze svatých písem?“

„Ano, mám - nech se pokřtít.“

„Pokřtít? A jak se tím vyřeší moje dilema s nevěstou?“

„No to já nevím, ale budeš s tím chodit otravovat někoho jinýho.“

Povídají si dva kamarádi: „Tak jsem se včera nějak zapomněl v hospodě a abych si to u manželky aspoň trošku vyžehlil, koupil jsem jí květiny. Říkám si, co budeš vysvětlovat, květiny řeknou vše.“

„A co řekly?“

„Nic, ona je vůbec nepustila ke slovu!“

Manžel vstal z křesla a šel do kuchyně. V tu chvíli spadly těžké hodiny přesně na místo, kde předtím seděl.

Manželka jen suše řekla: „Ty hodiny se pořád opožd'ují!“

Anděl na nebesích rozlije víno a bůh říká: „Proč jsi tak nešikovný! Já nikdy nic nerozlil!“

A Panna Marie odpoví: „A ta potopa světa, to bylo jako co?“

Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že přijede princ na bílém koni a odveze si mě někam hodně daleko. Léta plynou a teď o tom sní můj manžel...